

วารสารวจนะ VACANA

Journal of Language and Linguistics

ISSN: 2287-0903

ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2562)

Volume 7 Number 1 (January-June 2019)

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

กึ่งกาญจน์ เทพกาญจนา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นันทนา รณเกียรติ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปราณี กุลละวณิชย์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วริษา กมลนาวิน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิโรจน์ อรุณมานะกุล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณาธิการหลัก

สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

บรรณาธิการประจำฉบับ

ตามใจ อวิรุทธิโยธิน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กองบรรณาธิการ

จันทิมา อังคพณิชกิจ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กานดาพร เจริญกิตบวร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นัทธ์ชนัน นาถประทาน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พิทยาวัฒน์ พิทยาภรณ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รุสลัน อุทัย

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ศิริรัตน์ ฌ ระนอง

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สมชาย สำเนียงงาม

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ศิริพร ปัญญาเมธีกุล

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พีรพัฒน์ ยางกลาง

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชนกพร พัวพัฒนกุล

มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ช่วยกองบรรณาธิการ

ปณิดา มั่นยานนท์

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

เพ็ชรศิลป์ ปินชัย

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ธัญญารัตน์ เชียงกันทะ

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

สถานที่ติดต่อ

กองบรรณาธิการวารสารวจนะ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

เลขที่ 333 หมู่ 1 ตำบลท่าสุต อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย 57100

โทร. 053-916-731 โทรสาร 053-916723

อีเมล vacanajournal@gmail.com

Advisory Board

Kingkarn Thepkanjana	Chulalongkorn University
Nanthana Ronnakiat	Thammasat University
Pranee Kullavanijaya	Chulalongkorn University
Varisa Kamalanawin	Thammasat University
Wirote Aroonmanakul	Chulalongkorn University

Editor-in-Chief

Sorabud Rungrojsuwan	Mae Fah Luang University
----------------------	--------------------------

Issue Editor

Tamjai Awirutthiyothin	Rajamangala University of Technology Rattanakosin
------------------------	--

Editorial Board

Jantima Angkapanichkit	Thammasat University
Kandaporn Jaroenkitboworn	Chulalongkorn University
Natchanan Natpratan	Kasetsart University
Pittayawat Pittayaporn	Chulalongkorn University
Ruslan Uthai	Prince of Sonkla University
Sirirst Na Ranong	Thammasat University
Somchai Samniengngam	Silpakorn University
Siriporn Panyametheekul	Srinakharinwirot University
Peerapat Yangklang	Silpakorn University
Chanokporn Puapattanakun	Mahidol University

Editing Assistants

Panida Monyanont	Mae Fah Luang University
Piansin Pinchai	Mae Fah Luang University
Thanyarat Chiangkanta	Mae Fah Luang University

Editorial Address

Vacana Editorial Board
School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University
333 Moo1, Thasud, Muang Chiang Rai, Chiang Rai 57100
Tel. (66) 53-916-731 Fax. (66) 53-916-723

วารสารวณะ เป็นวารสารความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และสำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง รับผิดชอบการเผยแพร่โดย สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

วารสารวณะ เป็นวารสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์ ราย 6 เดือน ตีพิมพ์เผยแพร่บทความทางวิชาการที่มีคุณภาพสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นพื้นที่สำหรับเผยแพร่ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวิชาการของนิสิต นักศึกษา นักวิจัยทางภาษาและภาษาศาสตร์ของประเทศ รวมถึงเป็นการถ่ายทอดความรู้สู่ผู้สังคมในวงกว้าง วารสารรับตีพิมพ์ทั้งบทความวิชาการและบทความวิจัยเต็มรูปแบบ (Full-length article) รวมถึงบทความปริทัศน์ (Review article) ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับภาษาและภาษาศาสตร์ ทั้งที่เขียนเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเปิดรับต้นฉบับบทความตลอดปี ทั้งนี้ บทความที่ส่งเข้ามาต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่มาก่อนและจะได้รับการพิจารณาประเมินบทความแบบไม่เปิดเผยตัวตนสองทาง (double-blind review) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ทั้งนี้ ต้นฉบับบทความที่นำส่งต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่วารสารกำหนด

กองบรรณาธิการอนุญาตให้มีการเผยแพร่บทความในวารสารในเชิงวิชาการเท่านั้น หากประสงค์จะนำบทความไปใช้โดยวัตถุประสงค์อื่น ต้องขออนุญาตจากกองบรรณาธิการก่อน

อนึ่ง ความคิดเห็นในที่ปรากฏในบทความเป็นความคิดเห็นส่วนบุคคลของผู้เขียนเท่านั้น กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องมีความคิดเห็นสอดคล้องกับผู้เขียนแต่อย่างใด

‘Vacana’, a journal of language and linguistics, is an academic collaboration between several leading institutions, namely:

- 1) Linguistics Department, Faculty of Letters, Chulalongkorn University;
- 2) Linguistics Department, Faculty of Arts, Thammasart University;
- 3) Linguistics Department, Faculty of Humanities, Kasetsart University;
- 4) Thai Department, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Prince of Songkhla University, Pattani Campus;
- 5) Faculty of Letters, Silapakorn University; and
- 6) School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University.

Published by the School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University, ‘Vacana’ is a biannual e-journal featuring high-quality academic articles. The main objective of this journal is to showcase both Thai and foreign students’, lecturers’ and researchers’ works on languages and linguistics, and disseminate such bodies of knowledge to a wider circle of society.

‘Vacana’ welcomes academic articles, full-length research articles and review articles pertaining to languages and linguistics. Article manuscripts may be submitted all-year-round and may be written in Thai or English. The manuscripts, which must be original and must never have been published, will be subject to double-blind review by two experts. Submitted manuscripts must conform to the journal’s conditions and format, as detailed below

All articles are permitted to be used only for the academic purpose. The use for purposes other than this must be permitted by the editorial board.

All views or conclusions are those of the authors of the articles and not necessarily of those of editorial board.

สารบัญ / TABLE OF CONTENT

วารสารวณะ ปีที่ 7 ฉบับที่ (มกราคม-มิถุนายน 2562)
Vacana Vol.7 No.1 (January-June 2019)

กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง เรื่องของจัน ดารา แต่งโดย อุษณา เฟลิ่งธรรม Strategies for translating cultural words from Thai to English: A case study of the story of Jan Dara by Utsana Phleungtham	1-20
<i>Warapad Chaleegul, Sanooch Nathalang</i>	
ความคงทนระยะสั้นในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4-6 โดยใช้กิจกรรมค่าย ภาษาตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบ: A Short-Term Retention of Chinese Vocabulary to Primary Student From Mathayom 4 to 6 by Using the Language Camp Activity about the Theories Interactive Learning	21-40
<i>Wanasa Moodmai, Sasitorn Nuritamon, Waraporn Jaipranop, Wang Zhiguo</i>	
Effects of Lyrical Music in Different Languages on English Reading Comprehension of Thai Learners	41-65
<i>Jaturaporn Kongbang, Pornpin Cherdaksakul, Pakaporn Piriyaiphakporn, Pakjira Boonrapeth</i>	
Misunderstandings over the Messaging Application LINE	66-84
<i>Siriporn Panyametheekul</i>	

กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง เรื่องของจัน ดารา แต่งโดย อุษณา เฟื่องธรรม¹

Strategies for Translating Thai Cultural Terms into English:

A Case Study of Utsana Phleungtham's 'the Story of Jan Dara'

วราพัชร ซาลีกุล²

สาธุช เสกขุนทด ณ ถลาง³

Received 25 Oct 2018

Revised 23 Jan 2019

Published 30 Jan 2019

บทคัดย่อ

บทความเรื่องกลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง เรื่องของจัน ดารา แต่งโดย อุษณา เฟื่องธรรม มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษากลวิธีทั้งหมดที่ผู้แปลใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรม 2) ศึกษากลวิธีที่ใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภท ผู้วิจัยจำแนกคำทางวัฒนธรรมที่พบในนวนิยายจำนวน 247 คำ เป็น 5 ประเภทตามเกณฑ์ที่เสนอโดยไนด้า (1964) ได้แก่ คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับนิเวศ 3 คำ คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ 28 คำ คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม 65 คำ คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนา 45 คำ และคำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษา 106 คำ และศึกษากลวิธีการแปลที่ผู้แปลใช้ตามแนวความคิดที่เสนอโดยนิวมาร์ก (1995) 8 กลวิธี 1) กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืม 2) กลวิธีการแปลตรงตัว 3) กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ 4) กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง 5) กลวิธีการแปลโดยการใช้อรรถาธิบาย 6) กลวิธีการแปลโดยการแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมปลายทาง 7) กลวิธีการแปลโดยการอธิบายความ 8) กลวิธีการแปลโดยการละ รวมถึงกลวิธีที่ใช้กับคำทางวัฒนธรรมประเภทต่างๆ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า คำบางประเภทมีการใช้กลวิธีที่ชัดเจน แต่คำบางประเภทไม่มีหลักเกณฑ์การใช้กลวิธีที่แน่ชัดเท่าใดนัก

คำสำคัญ คำทางวัฒนธรรม การแปลคำทางวัฒนธรรม กลวิธีการแปล

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของสารนิพนธ์เรื่อง กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง เรื่องของจันดารา แต่งโดยอุษณาเฟื่องธรรม

² มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ Warapad.c@arts.tu.ac.th

³ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ Sanooch.nathalang@gmail.com

Abstract

This study investigates the translation of Thai cultural words into English in “The Story of Jan Dara” by Utsana Plengtham. The main objectives of the study are to identify 1) translation methods used in the translation of all the cultural words in question and 2) the methods used for each category of cultural words. There were 247 cultural words identified in the novel for the purposes of this study. Based on Nida’s (1964) five categories of cultural words, there were 3 words on ecology, 28 words on material culture, 65 words on social culture, 45 words on religious culture and 106 words on linguistic culture. Newmark’s (1995) 8 translation methods were then investigated, namely, 1) transference, 2) literal translation, 3) classifiers, 4) neutralization, 5) accepted standard translation, 6) cultural equivalent, 7) paraphrasing and 8) deletion. In particular, the study explores the extent to which these methods were used in each cultural word category. The results reveal that some categories of cultural words highly favour certain translation methods while in other cases, such preferences are less clear.

Keyword: Cultural reference, Translating cultural words, Strategies

1. บทนำ

ในกระบวนการแปล ปัญหาหนึ่งของผู้แปลมักประสบคือปัญหาในการแปลข้ามวัฒนธรรม สาเหตุคือวัฒนธรรมของไทยและวัฒนธรรมของตะวันตกค่อนข้างแตกต่างกัน แม้หากมีสิ่งใกล้เคียงกันก็ไม่สามารถแทนที่กันได้อย่างสมบูรณ์ทุกประการ ดังที่สุพรรณิ ปิ่นมณี (2552, น.297) กล่าวว่า

“ปัญหาที่หนักที่สุดสำหรับผู้แปล คือ การแปลสิ่งที่ไม่เป็นที่รู้จักหรือปรากฏในวัฒนธรรมของภาษาแปล เมื่อวัตถุสิ่งของหรือกิจกรรมใดๆไม่เป็นที่รู้จักหรือไม่เคยมีปรากฏในวัฒนธรรมของภาษารับสารใดๆ ก็มักจะไม่มีคำที่ใช้เรียกหรือวลีที่ใช้แสดงความหมายนั้นในภาษานั้นๆ เมื่อทำงานแปล ผู้แปลนั้นไม่เพียงแต่จะต้องพิจารณาเทียบเคียงระหว่างภาษาต้นฉบับหรือภาษาส่งสาร และภาษาปลายทางหรือภาษารับสารเท่านั้น แต่ยังจะต้องพิจารณาวัฒนธรรมของทั้งสองภาษาอีกด้วยเหตุที่ไม่มีสิ่งนั้นๆ และคำแสดงความหมายนั้นๆ ในอีกภาษาหนึ่งก็อาจเนื่องมาจากความแตกต่างประเพณี ขนบธรรมเนียม ทางสภาพภูมิศาสตร์ ปรัชญาและความเชื่อ วิถีชีวิต และอื่นๆ”

ซึ่งสอดคล้องกับ Larson (อ้างถึงใน สตรีรัตน์ ไกรอ่อน, 2556, น. 3) ที่กล่าวว่า เมื่อทำงานแปลผู้แปลไม่เพียงแต่จะต้องเทียบเคียงระหว่างภาษาต้นฉบับหรือภาษาส่งสาร และภาษาแปลหรือภาษารับสารเท่านั้น แต่จะต้องพิจารณาวัฒนธรรมของทั้งสองภาษาอีกด้วย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยเลือกศึกษานวนิยายเรื่อง เรื่องของจัน ดารา แต่งโดย อุษณา เพลิงธรรม “เจ้าตำรับนวนิยายเชิงสังวาส” ซึ่งพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ปี พ.ศ. 2507

ความสนใจที่จะศึกษานวนิยายเรื่องนี้เกิดจากเนื้อหาของเรื่อง que แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคมในช่วงนั้น โดยถ่ายทอดผ่านตัวละคร หญิงสาวที่ได้รับอิทธิพลเรื่องวัฒนธรรมสมัยใหม่ คุณบุญเลื่องถูกศิวิไลซ์เซชั่นเปลี่ยนให้กลายเป็นหญิงสมัยใหม่ในอุดมคติของชาติใหม่ยุคเปลี่ยนแปลง ตลอดจนมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศซึ่งเป็นเรื่องต้องห้ามในสมัยนั้น ดังที่ น.พ.นิกร ดุสิตสิน หัวหน้าโครงการสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัน ดารา เป็นกระแจะสะท้อนสังคม ภาพยนตร์แสดงให้เห็นว่าเรื่องการเมืองมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติ แต่สังคมไทยพยายามปกปิด แต่ปิดไม่มิด ทำให้เด็กซึ่งไม่รู้ว่า การมีเพศสัมพันธ์คืออะไรจึงลอกเลียนแบบในสิ่งที่ผิด

ฉะนั้น เมื่อนวนิยายเรื่องนี้ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ชื่อเรื่องว่า The Story of Jan Dara จึงทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีคุณค่าแก่การศึกษาคุณลักษณะที่ผู้แปลเลือกใช้ในการถ่ายทอดคำและประเด็นทางวัฒนธรรมต่าง ๆ

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การศึกษาการศึกษากการแปลข้ามวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในบทบรรยายได้ภาพของภาพยนตร์ไทย โดย ศศิ เอาทารกุล ซึ่งผู้วิจัยศึกษาการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ 5 แพร่ง น้องเมีย บ้านฉันทลกไว้ก่อน (พอสอนไว้) และกฤษณะรองปลัดชู ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้แปลใช้ทั้งสิ้น 7 กลวิธี อ้างอิงจากแนวคิดของโมนา เบเคอร์ คือ 1) การใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ 2) การใช้คำที่มีความหมายเจาะจงกว่าต้นฉบับ 3) การแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมเป้าหมาย 4) การอธิบายความ 5) การทับศัพท์ 6) การละไม่แปล และ 7) การแปลตรง มีการใช้ 2 กลวิธีควบคู่กันในการถ่ายทอด แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาการสื่อสารนัยยะทางวัฒนธรรม บางกรณีพบว่านัยยะทางวัฒนธรรมของต้นฉบับถูกลดทอนลงไป เนื่องจากไม่สามารถหาคำแปลที่มีความหมายเทียบเคียงกับวัฒนธรรมตะวันตกได้

2. Cultural Word and Phrase Translation from Thai into English in Buddhist books: A Case Study of Vajiramedhi's work โดย Wimonwan Aungsuwan ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมในหนังสือธรรมะ 4 เล่ม คือ ธรรมะหลับสบาย สบตากับความตาย ธรรมะทอรั้ง และธรรมะสบายใจ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ผู้แปลใช้ 6 กลวิธีในการแปล ดังนี้ 1) กลวิธีการแปลตรงตัว (literal

translation) 2) กลวิธีการแปลโดยการอธิบายความ (paraphrase) 3) การใช้คำยืม (loan words) 4) การแทนที่ (cultural substitution) 5) การแปลเสริม (addition) 6) การละ (omission)

3. Translation and Cultural Equivalence: A Study of Translation Losses in Arabic Literary Texts โดย Hanada Al-Masri ผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีการแปลที่ลดน้อยลงทางวัฒนธรรมของต้นฉบับ จากหนังสือเรื่อง Farahat's Republic, The Wallet, Abu Sayyid ผู้เขียนคือ Youssef Idris ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลวิธีการแปลการแปลที่ลดน้อยลงวัฒนธรรมของต้นฉบับทั้ง 4 กลวิธี คือ กลวิธีการแปลตรงตัว (literal translation) กลวิธีการแปลโดยการแทนที่ (adaptation) กลวิธีการแปลโดยการละ (deletion) และ กลวิธีการแปลโดยการใช้คำเฉพาะเจาะจงกว่าต้นฉบับ (over familiarity)

1.2 วัตถุประสงค์

- 1) ศึกษากลวิธีทั้งหมดที่ผู้แปลใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรม
- 2) ศึกษากลวิธีที่ใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภท

1.3 คำถามงานวิจัย

- 1) ผู้แปลใช้กลวิธีใดบ้างในการแปลคำทางวัฒนธรรม
- 2) คำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภทใช้กลวิธีใดบ้างในการแปล

2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 วัฒนธรรม

พระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. 2485 (อ้างถึงใน สุพิศวง ธรรมพันทา, 2532) วัฒนธรรม หมายถึงลักษณะที่แสดงออกถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบ ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีงามของประชาชน

ส่วนความหมายที่นิยามในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 หมายถึง สิ่งที่ทำให้ความเจริญงอกงามให้แก่หมู่คณะ เช่น การแต่งกายของคนไทย, วิถีชีวิตของหมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมชาวเขา

ตามมูลศัพท์ของคำว่า วัฒนธรรม หมายถึง ภูมิธรรมแห่งความเจริญงอกงาม ซึ่งสามารถรวมความได้ถึงมรดกของสังคมอันเป็นสมบัติส่วนรวม มีทั้งของที่เป็นวัตถุ ความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ นิติธรรม ประเพณี และอุปนิสัย (ประภาศรี สีหอำไพ, 2550)

โดยสรุป วัฒนธรรมหมายถึงสิ่งที่มีความหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวตามแต่ละพื้นที่ของสังคมประกอบไปด้วยสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ตลอดจนจนถึงความคิดความเชื่อที่สะท้อนให้เห็นถึงความ เป็นอยู่ของผู้คนในพื้นที่นั้น ๆ

2.2 ความหมายของคำทางวัฒนธรรม

Baker (1992) เรียกคำทางวัฒนธรรมว่า Culture-specific items หมายถึง นามธรรม เช่น ความเชื่อทางศาสนา ขนบธรรมเนียมทางสังคม หรือ วัตรปฏิบัติ เช่น อาหาร เป็นต้น

Nord (1997) เรียกคำทางวัฒนธรรมว่า Cultureme หมายถึงปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในวัฒนธรรมหนึ่ง (X) แต่คำทางวัฒนธรรมนี้จะไม่ปรากฏในรูปแบบเดียวกันในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง (Y)

Gambier (2004) เรียกคำทางวัฒนธรรมว่า Cultural-specific reference ซึ่งหมายถึงลักษณะวิถีชีวิตที่แตกต่างกันของผู้คนในแต่ละเชื้อชาติ เช่น การศึกษา การเมือง ประวัติศาสตร์ ศิลปะ สถาบันต่าง ๆ ระบบกฎหมาย มาตราการวัด ชื่อสถานที่ อาหารและเครื่องดื่ม ตลอดจนกีฬาของแต่ละชาติ

ในการศึกษาครั้งนี้ คำทางวัฒนธรรม หมายถึง คำที่กล่าวถึงสิ่งที่มีในวัฒนธรรมหนึ่ง สามารถเป็นได้ทั้งนามธรรมหรือรูปธรรมที่เกี่ยวข้องกับลักษณะวิถีชีวิต ความเชื่อและปรากฏการณ์ต่างๆ พิธีกรรม หรือกิจกรรมทางสังคม การเมือง การศึกษา ศิลปะ ศาสนา ประวัติศาสตร์ ชื่อสถานที่ หน่วยวัดต่างๆ ของผู้คนในแต่ละเชื้อชาติ และอื่นๆ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะหลายด้าน เช่น การใช้งาน รูปลักษณะ สถานะทางสังคม คำทางวัฒนธรรมเหล่านี้อาจมีสิ่งที่ไม่ใกล้เคียงกันในวัฒนธรรมอื่น แต่จะไม่มีลักษณะเหมือนกันทุกประการ

2.3 ประเภทของคำทางวัฒนธรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาประเภทของคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดย Newmark และ Nida (อ้างถึงใน Dell Hymes, 1964, p. 90-97) เนื่องจากเป็นเกณฑ์ที่แพร่หลาย ได้รับความนิยมนามาก Newmark แบ่งประเภทของคำทางวัฒนธรรมไว้ 5 ประเภท ดังนี้ 1) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับนิเวศ (Ecology) 2) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ (Material culture) 3) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Social culture) 4) การจัดระเบียบทางสังคม (Social organization) 5) ท่าทางและธรรมเนียม (Gestures and habits) และศึกษาการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมของ Nida จากการทำการศึกษานำร่อง ผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์การแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดย Nida เนื่องจากในนวนิยายเรื่อง เรื่องของจัน ดารา มีจุดเด่นในเรื่องการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงเกณฑ์การแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดย Nida ดังต่อไปนี้ ซึ่ง Nida ได้แบ่งไว้ 5 ประเภท ดังนี้

1. วัฒนธรรมทางนิเวศ (Ecology) หมายถึง ความแตกต่างของสภาพภูมิศาสตร์ในแต่ละพื้นที่ เช่น ภูมิประเทศ ฤดูกาล สภาพอากาศ เป็นต้น ประเทศที่มีลักษณะเป็นเกาะไม่มีภูเขาสูงใหญ่จะไม่มีคำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับภูเขา จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจถึงลักษณะของภูเขาได้เช่นเดียวกับประเทศอื่น

2. วัฒนธรรมทางวัตถุ (Material culture) หมายถึง สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ เช่น เสื้อผ้า อาหาร ยานพาหนะ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในวัฒนธรรมหนึ่ง แต่ไม่มีอยู่ในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง เช่น ผ้าแถบ หมายถึง ผ้าผืน

ยาวๆ แคบๆ ใช้หมวกคาน้ำอกต่างเสื้อ ซึ่งผ้าแถบนี้เป็นการแต่งกายอย่างหนึ่งของไทย ไม่เป็นที่รู้จักในกลุ่มของชาวต่างชาติเท่าใดนัก

3. วัฒนธรรมทางสังคม (Social culture) หมายถึง โครงสร้างทางสังคม ประเพณี แบบแผนจารีตต่างๆ รวมไปถึงกฎหมาย ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ เช่น คำว่า “ประชาชนทั่วไป” (Common people) มีเกณฑ์การแบ่งชนชั้นแตกต่างกันไปตามแต่ละพื้นที่ ซึ่งในบางพื้นที่ที่อาจแบ่งตามฐานะทางสังคม แต่ในบางพื้นที่ที่อาจแบ่งตามระยะห่างระหว่างที่อยู่อาศัยกับใจกลางเมือง

4. วัฒนธรรมทางศาสนา (Religious culture) หมายถึง หลักธรรม คำสอน ความเชื่อ ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละศาสนา เช่น หลักธรรมคำสอนในศาสนาพุทธ มีความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด แต่ในศาสนาคริสต์ไม่มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องนี้

5. วัฒนธรรมทางภาษา (Linguistic culture) หมายถึง ความแตกต่างของการใช้ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวตามแต่ละพื้นที่นั้น ลักษณะเฉพาะตัวดังกล่าวสามารถเห็นได้จากการใช้ภาษา ภาพพจน์และสำนวนที่มีความหมายแตกต่างกันไป เช่น สำนวน เช่น ในภาษาแอซเท็ก (Aztec) สำนวนว่า one of twelve แปลว่า สิบสาม เป็นต้น

ดังที่ได้อภิปรายข้างต้น ปัญหาหนึ่งของผู้แปลอาจประสบในการแปลคำทางวัฒนธรรมคือการถ่ายทอดคำทั้ง 5 ประเภท จากต้นฉบับ (วัฒนธรรมหนึ่ง) ไปสู่ปลายทาง (วัฒนธรรมที่แตกต่างออกไป) นักวิชาการทางการแปลได้ตระหนักถึงปัญหานี้จึงได้เสนอกลวิธีในการแปลคำทางวัฒนธรรมไว้หลายวิธีซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

2.4 กลวิธีในการแปลคำทางวัฒนธรรม

นักวิชาการหลายท่านได้เสนอกลวิธีในการแปลคำทางวัฒนธรรมไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งทฤษฎีของนักวิชาการที่เป็นที่นิยมคือ ทฤษฎีของ Baker ที่เสนอไว้ 8 กลวิธี 1) การแปลโดยใช้คำทั่วไป (Translation by a more general word) 2) การแปลโดยใช้คำที่เป็นกลางหรือคำแสดงอารมณ์น้อยกว่าต้นฉบับ (Translation by a more neutral/ less expressive word) 3) การแปลโดยการแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมเป้าหมาย (Translation by cultural substitution) 4) การแปลโดยใช้คำยืมหรือคำยืมร่วมกับคำอธิบาย (Translation using a loan word or loan word plus explanation) 5) การเรียบเรียงใหม่โดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกัน (Translation by paraphrase using a related word) 6) การเรียบเรียงใหม่โดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Translation by paraphrase using unrelated words) 7) การแปลโดยการละ (Translation by omission) 8) การแปลโดยใช้รูปภาพ (Translation by illustration) และทฤษฎีของ

Newmark ที่เสนอไว้ 12 วิธี จากการทำการศึกษานำร่อง ผู้วิจัยเลือกใช้กลวิธีการแปลของ Newmark เนื่องจากมีความหลากหลายและครอบคลุมวิธีที่ผู้แปลเลือกใช้ เช่น มีกลวิธีการแปลตรงตัว กลวิธีการแปลโดยใช้คำบัญญัติ เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายกลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดย Newmark ดังต่อไปนี้

1. **Transference** เป็นกลวิธีที่ผู้แปลใช้คำยืมในวัฒนธรรมต้นทางในบทแปลโดยนำคำในภาษาต้นทางมาถ่ายเสียงโดยใช้ระบบอักษรของภาษาปลายทาง เช่น stamp เป็น แสตมป์ ice-cream เป็น ไอศกรีม เป็นต้น วิธีนี้ทำให้ทราบถึงที่มาของคำแปล และสามารถนำไปค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมหรืออ้างกลับไปยังต้นฉบับได้

2. **Naturalization** เป็นกลวิธีที่ผู้แปลใช้คำยืมในภาษาต้นทาง แต่เปลี่ยนการออกเสียงใหม่ให้ออกเสียงง่ายขึ้นในภาษาปลายทาง เช่น คำว่า dinosaur เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย จึงเปลี่ยนเป็นคำว่า ไดโนเสาร์ เป็นต้น

3. **Literal translation** เป็นกลวิธีที่ผู้แปลแปลคำในต้นฉบับแบบตรงตัวโดยเทียบเคียงหาความหมายแบบคำต่อคำโดยไม่ได้พิจารณาถึงบริบทโดยรวมของต้นฉบับ เช่น การแปลคำว่า กลองชนะ ว่า Victory Drum เป็นต้น

4. **Label translation** เป็นกลวิธีที่มักใช้ในการแปลคำใหม่ เช่น ชื่อองค์กรหรือสถาบันที่จัดตั้งขึ้นใหม่ และยังไม่มีความเทียบเคียงในวัฒนธรรมปลายทาง มักเป็นการแปลตรงตัวและใส่เครื่องหมายอัฒภาค (“ ”) เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าเป็นคำใหม่ที่แปลขึ้น

5. **Accepted standard translation** เป็นกลวิธีที่ใช้ในการแปลชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อองค์กรหรือสถาบันต่างๆ ที่มีบัญญัติหรือคำเทียบเคียงไว้แล้วในวัฒนธรรมปลายทาง การแปลด้วยกลวิธีนี้ไม่ควรแปลแบบตรงตัวแต่ควรเลือกใช้คำที่ได้รับการยอมรับ เพื่อไม่ให้ผู้อ่านเกิดความสับสนหรือเข้าใจผิด

6. **Classifier** เป็นกลวิธีแปลที่จำแนกประเภทของคำทางวัฒนธรรมในภาษาต้นทางอย่างกว้างๆ และใช้คำจำแนกประเภทดังกล่าวในการถ่ายทอดความหมายในภาษาปลายทาง เช่น คำว่า ก๋วยเตี๋ยวชี่ เป็นชื่อของหวานของไทย สามารถแปลว่า dessert ได้

7. **Neutralization** เป็นกลวิธีแปลที่ใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง ซึ่งจะให้ความหมายทางอารมณ์ อรรถรส และสีนวลของคำน้อยกว่าต้นฉบับ เช่น การแปลคำว่า เสด็จประพาส ว่า picnic ซึ่งคำนี้มีความหมายถึงการรับประทานอาหารกลางแจ้ง แต่คำว่า เสด็จประพาส นั้น มีความหมายถึงการเสด็จออกจากพระราชวังโดยทางเรือและเสวยอาหารตามที่ต่างๆ (พิมพันธ์ เวสสะโกศล, 2549)

8. **Paraphrasing** เป็นกลวิธีแปลที่มักใช้ในกรณีที่คำทางวัฒนธรรมนั้นไม่สามารถหาคำหรือวลีในภาษาปลายทางมาเทียบเคียงได้ ผู้แปลสามารถแปลโดยใช้การอธิบายความหมายของคำนั้นเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น คำว่า ไหว้ ผู้แปลแปลว่า raised both hands to my forehead

and bowed เพื่อให้ผู้อ่านที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมการไหว้เข้าใจลักษณะของการไหว้มากยิ่งขึ้น แต่กลวิธีนี้อาจทำให้บทแปลมีความยาวมากกว่าต้นฉบับซึ่งอาจทำให้เสียอรรถรสบางอย่างที่มีในต้นฉบับไป

9. **Gloss, notes** ในกรณีนี้ผู้แปลต้องการให้ข้อมูลกับผู้อ่าน แต่ไม่ต้องการให้บทแปลยาวเกินควร ผู้แปลสามารถทำได้โดยการใช้เชิงอรรถ หมายเลข หรือเครื่องหมายดอกจัน (*) หน้าหรือหลังคำทางวัฒนธรรมนั้น พร้อมทั้งระบุคำอธิบายเพิ่มเติม เช่น คำว่า หนุมาน ผู้แปลแปลโดยใช้คำยืมว่า Hanuman* โดยเพิ่มคำอธิบายว่า * Hanuman is the king of the monkey warriors in the Indian epic Ramayana. (หนุมานเป็น ราชาวานรที่เป็นทหารในวรรณคดีของอินเดียเรื่องรามายณะ)

10. **Cultural equivalent** เป็นกลวิธีที่นำคำในวัฒนธรรมปลายทางที่สามารถสื่อความได้ใกล้เคียงหรือมีลักษณะคล้ายกับคำในต้นฉบับมาใช้ในการแปล ซึ่งคำแปลในอีกวัฒนธรรมหนึ่งนั้นอาจไม่สามารถสื่อความหมายได้โดยสมบูรณ์ทุกประการกับคำในต้นฉบับ เช่น การแปลคำว่า รถตุ๊กตุ๊ก ว่า Taxi เป็นต้น ซึ่งกลวิธีนี้ผู้แปลสามารถตรวจสอบความหมายย่อยหรืออรรถลักษณะ (Semantic feature) ของคำต้นฉบับและคำที่จะนำมาแปล เพื่อดูว่าทั้งสองคำมีความหมายใกล้เคียงกันมากน้อยเพียงใด เช่น

ตุ๊กตุ๊ก	+ vehicle	+ 3 wheels	- air conditioner
Taxi	+ vehicle	+ 4 wheels	+ air conditioner

11. **Deletion** เป็นกลวิธีละความในต้นฉบับ ทำให้ข้อมูลบางประการหายไป แต่กลวิธีนี้อาจเหมาะสมในกรณีที่ผู้แปลต้องการหลีกเลี่ยงการใช้คำฟุ่มเฟือย ข้อห้ามทางวัฒนธรรมหรือ ความแตกต่างทางวัฒนธรรม (cultural bumps) ที่ไม่สำคัญนัก และในกรณีที่ผู้แปลต้องการนำเสนอเฉพาะข้อมูลสำคัญเท่านั้น เช่น ในประโยค *พี่ๆ โกเฮงมาเก็บค่าทรายพี่* แปลว่า *HENG comes to collect the money for the sand*. ผู้แปลละไม่แปลคำว่า “โก” แต่แปลเฉพาะชื่อเฉพาะ เนื่องจาก “โก” ไม่ใช่คำที่มีความสำคัญต่อเนื้อหาของเรื่อง อีกทั้งเป็นคำนับญาติที่ภาษาไทยได้รับอิทธิพลมาจากภาษาจีน ซึ่งในวัฒนธรรมเป้าหมายนั้นอาจไม่คุ้นเคยกับวิธีการเรียกบุคคลที่ไม่ใช่ญาติด้วยคำนับญาติ (ศศิ เหาทาระยะกุล, 2557)

12. **Couplet** เป็นกลวิธีที่เกิดจากการใช้กลวิธีการแปลสองกลวิธีร่วมกันเพื่อแก้ปัญหการแปลคำทางวัฒนธรรมได้ เช่น ใช้การแปลตรงตัวร่วมกับการแปลโดยการอธิบายความ เพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำทางวัฒนธรรมนั้น เช่น คำว่า กลองชนะ ว่า *Victory drum used during wartime to uplift the spirit and morale of soldiers*

3. วิธีการวิจัย

ขั้นตอนวิธีการวิจัยในการศึกษามีดังต่อไปนี้

3.1 เลือกคำทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยายโดยอ้างอิงจากเกณฑ์ของ Nida (ดังอภิปรายใน

2.3) ซึ่งผลการศึกษาก็ปรากฏว่ามีคำทางวัฒนธรรมทั้งสิ้น 247 คำ โดยผู้วิจัยจะเลือกคำทางวัฒนธรรมโดยยึดตามคำนิยามที่ให้ไว้ในหัวข้อ 2.2

3.2 เปรียบเทียบคำดังกล่าวที่ปรากฏในนวนิยายทั้งภาษาไทยต้นฉบับและฉบับแปลภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาคุณลักษณะที่ผู้แปลใช้ในการแปลโดยอ้างอิงจากกลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดย Newmark (ดังอภิปรายใน 2.4)

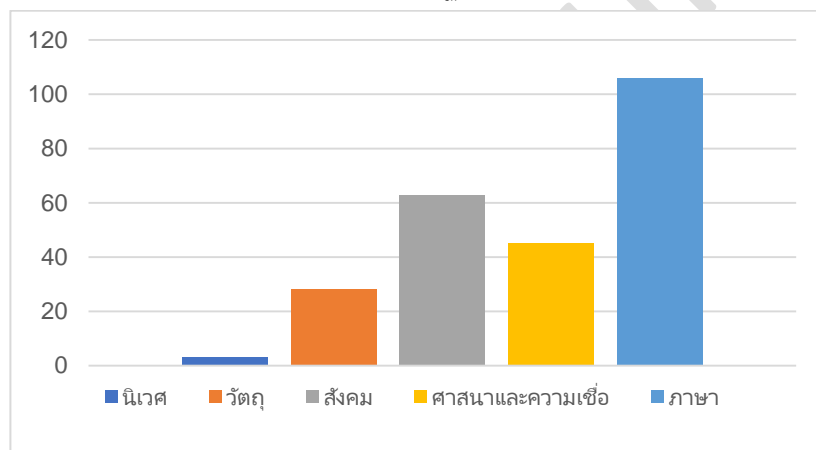
3.3 หาอัตราส่วนของจำนวนกลวิธีการที่ผู้แปลใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภทโดยคิดเป็นร้อยละ

3.4 สรุปและอภิปรายผล

4. ผลของการวิจัย

4.1 ประเภทของคำทางวัฒนธรรมที่พบในนวนิยาย

จากการศึกษาคำทางวัฒนธรรมทั้ง 5 ประเภท (ผู้วิจัยได้ให้คำนิยามของแต่ละประเภทไว้ในหัวข้อ 2.3) ในนวนิยายเรื่อง เรื่องของจัน ดารา ปรากฏจำนวนคำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภท ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 จำนวนคำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภท

1. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับนิเวศ 3 คำ เช่น ดอกบัวผันบัวเพื่อน
2. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ 28 คำ เช่น ผ้าแถบ จับปิ้ง เป็นต้น
3. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม ผู้วิจัยแบ่งแยกย่อยเป็น 4 หมวด ดังนี้

อาชีพและคำนำหน้า 15 คำ เช่น คุณหลวง คุณตา เป็นต้น

ชื่อสถานที่ 35 คำ เช่น ถนนเจริญกรุง บางซื่อ เป็นต้น

ท่าทาง 5 คำ เช่น ไหว้ กราบขอโทษกรรม เป็นต้น

พิธีกรรมและกิจกรรมทางสังคม 10 คำ เช่น รดน้ำสังข์ ทำบุญศพ เป็นต้น

4. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ 45 คำ เช่น ธรรมะ เบญจเพส เป็นต้น

5. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษา ผู้วิจัยแบ่งแยกย่อยเป็น 4 หมวด ดังนี้

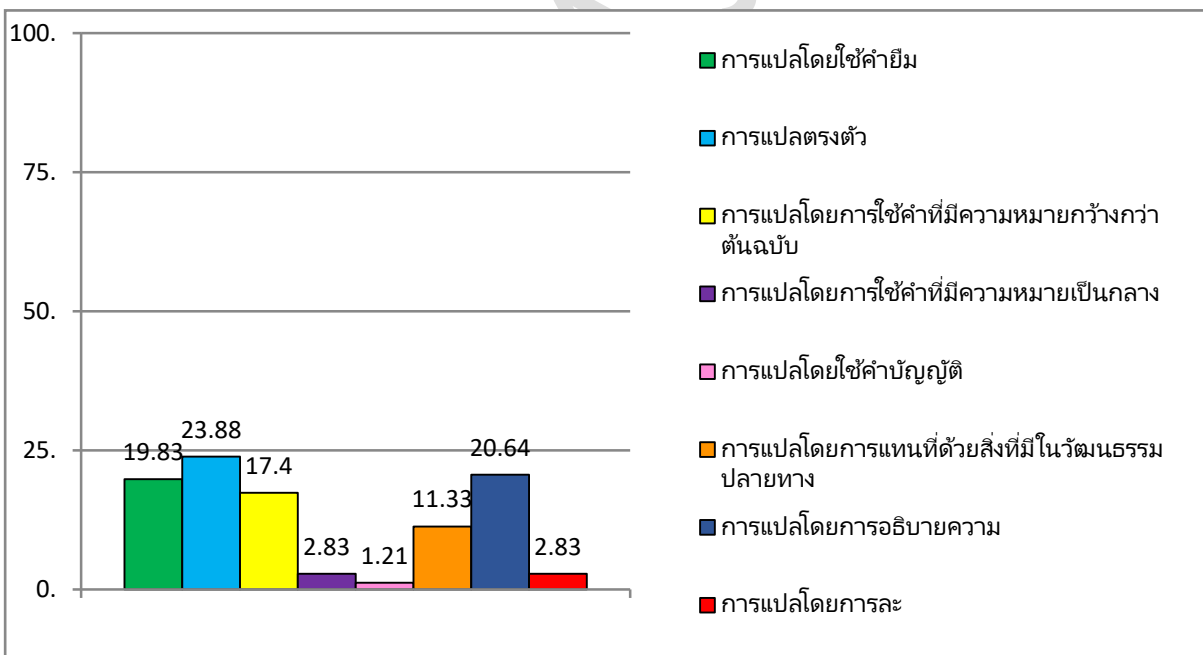
ภาษาภาพพจน์ คือ คำอุปมาอุปไมยที่ใช้ในการเปรียบเทียบ 43 คำ เช่น เหมือนหิ้งห้อย เหมือนฝนไล่ช้าง เป็นต้น

โวหารอ้างอิง คือ โวหารเปรียบเทียบอ้างอิงจากตัวละครในวรรณคดี 13 คำ เช่น เสมือนวาสิณฐี อย่างรูปหนุ่มมานกับนางมัจฉา เป็นต้น

โวหารเคลือบคำ คือ โวหารที่ใช้เรียกแทนคำที่ไม่สุภาพ ซึ่งในการศึกษาคำครั้งนี้หมายถึงคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ 31 คำ เช่น เปิดพลอร์ รับศึก เป็นต้น

สำนวน คือ สำนวนที่นิยมใช้กันมาเป็นเวลานาน มีชั้นเชิง มีความหมายโดยนัยแฝงอยู่ 19 คำ เช่น ทองไม่รู้ร้อน ไม้ไผ่ลัดฝัก เป็นต้น

4.2 กลวิธีที่ใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรม

แผนภูมิที่ 2 กลวิธีที่ใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมที่ปรากฏ

แผนภูมิที่ 4.2.1 แสดงให้เห็นกลวิธีที่ผู้แปลใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมทั้ง 5 ประเภท ปรากฏกลวิธีที่ผู้แปลใช้ 8 กลวิธีเท่านั้น เรียงตามลำดับจากกลวิธีที่มีการใช้มากที่สุดไปน้อยที่สุด

กล่าวคือ กลวิธีการแปลตรงตัว ร้อยละ 23.88 กลวิธีการแปลโดยการอธิบายความ ร้อยละ 20.64 กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืม ร้อยละ 19.83 กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ ร้อยละ 17.40 กลวิธีการแปลโดยการแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมปลายทาง ร้อยละ 11.33 กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลางและกลวิธีการแปลโดยการละ มีจำนวนเท่ากัน ร้อยละ 2.83 และกลวิธีการแปลโดยใช้คำบัญญัติ ร้อยละ 1.21 โดยมีรายละเอียดเพิ่มเติมดังนี้

1. **กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืม** ปรากฏในการใช้กับคำทางวัฒนธรรมใน 2 กรณี คือ 1) ชื่อเฉพาะต่าง ๆ รวมไปถึง ภาษาภาพพจน์และโวหารอ้างอิงที่ใช้ชื่อเฉพาะในการเปรียบเทียบ และ 2) คำนำหน้าชื่อของไทย โดยผู้แปลจะแปลโดยนำคำในต้นฉบับมาถ่ายเสียง

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ บางครั้งผมก็ไปตามเส้นทางที่ครูพาเดินทางไกลไปพักแรมที่วัดสะพานสูง **บางซื่อ**

ฉบับแปล Sometimes, I'd follow the lengthy route the teacher would take us along when we'd stay overnight at the Sapharn Soong monastery in **Bangsue**...

บางซื่อ เป็นเขตหนึ่งในกรุงเทพมหานคร อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ผู้แปลแปลคำนี้โดยกลวิธีการใช้คำยืม นำคำจากต้นฉบับมาถ่ายเสียงว่า Bangsue

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ แต่นอกจากผมแล้วก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่ได้รับเรียกว่า **คุณ**

ฉบับแปล but only one other was called **Khun***,

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของคำว่า **คุณ** ว่า คำที่ใช้เรียกนำหน้าบุคคล เพื่อแสดงความยกย่อง ผู้แปลแปลคำนี้โดยกลวิธีการแปลโดยใช้คำยืม นำคำว่าคุณมาถ่ายเสียงว่า Khun และใช้เชิงอรรถอธิบายเพิ่มเติมว่า *In this context, 'Master' for a boy, 'Miss' for a girl (ในบริบทนี้ คำว่า **คุณ** เป็นคำยกย่องให้เกียรติ มีความหมายเช่นเดียวกับ Master และ Miss) เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องและชัดเจนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ในวัฒนธรรมปลายทางจะปรากฏการใช้คำว่า Master แต่การแปลโดยคงรูปแบบเดิมของคำในวัฒนธรรมต้นทางไว้ จะสามารถรักษาบรรยากาศทางวัฒนธรรมของนวนิยายได้มากกว่า

2. กลวิธีการแปลตรงตัว ปรากฏในการใช้กับคำทางวัฒนธรรมใน 2 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรม ภาษาภาพพจน์ ไหวหรร และสำนวนที่แปลตรงตัวแล้วสามารถรักษาความหมายของต้นฉบับได้ โดยไม่ทำให้เนื้อหาที่ผู้แต่งต้องการจะถ่ายทอดคลาดเคลื่อนไป และ 2) คำบาลีสันสกฤต โดยผู้แปลแปลคำเหล่านี้ตรงตัวเพื่อรักษารูปแบบและความหมายของภาษาต้นฉบับไว้ แต่นำมาจัดเรียงให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษาปลายทาง

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ **พิธีรดน้ำ** และงานเลี้ยงจะกระทำติดต่อกันไปในเวลาไล่เลี่ยกันบนบ้านใหญ่

ฉบับแปล ... the water-pouring ceremony and the banquet would be held consecutively at the main house...

พิธีรดน้ำหรือพิธีรดน้ำสังข์ในวัฒนธรรมไทย เป็นพิธีที่ปรากฏในงานแต่งงานเพื่อให้ญาติผู้ใหญ่ และแขกที่มาในงาน ได้ร่วมอวยพรคู่บ่าวสาวในการเริ่มต้นชีวิตคู่ร่วมกัน ผู้แปลแปลพิธีรดน้ำสังข์ว่า the water-pouring ceremony โดยใช้กลวิธีการแปลตรงตัว

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ ...ลอยหึ่งเต็งอยู่ในห้วงมหรรมเพื่อรอการเวียน ว้ายตายเกิด ในรอบใหม่ต่อไป

ฉบับแปล ... float about on a vast ocean, waiting for the next cycle of birth and death.

การเวียนว้ายตายเกิด หรือ สังสารวัฏ เป็นความคิดที่เกี่ยวข้องกับศาสนาความเชื่อของคนไทยส่วนใหญ่ หมายถึง การเวียนว้ายตายเกิดอยู่ในภพภูมิต่างๆ ของสัตว์โลกที่ยังไม่หลุดพ้นจากกิเลส ผู้แปลแปลคำนี้โดยใช้กลวิธีการแปลตรงตัวว่า the next cycle of birth and death

3. กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ ปรากฏในการใช้กับคำทางวัฒนธรรมใน 3 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรมและภาษาภาพพจน์ที่มีลักษณะเฉพาะ หาคำในภาษาปลายทางที่สามารถเก็บทุกรายละเอียดของคำในต้นฉบับได้ยาก 2) ชื่อเฉพาะที่ใช้สื่อถึงความหมายกว้าง 3) ไหวหรรเคลือบคำที่มีบริบทช่วยในการตีความ ผู้แปลจะแปลคำในกรณีเหล่านี้โดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ หรืออาจใช้คำจากกลุ่ม เพื่อให้ความหมายของคำแปลนั้นครอบคลุมลักษณะเฉพาะของคำในต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ ...ซึ่งเป็นเฒ่าแก่จัดแจงให้มารดาผมแต่งงานกับคุณหลวงบิดาผม (และซึ่งต่อไปผมจะเรียกว่าคุณตา)

ฉบับแปล ...who had once arranged the wedding of my mother and His Lordship (I'll hereafter call him Grandpa).

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของคำว่า ตา ว่า พ่อของแม่ สามียของยาย ชายที่เป็นญาติ ชั้นเดียวกับพ่อของแม่หรือรุ่นราวคราวเดียวกับตา ผู้แปลแปลคำนี้โดยใช้คำว่า grandpa ซึ่งมีความหมายตามที่พจนานุกรม Oxford ว่า The father of one's father or mother (พ่อของพ่อหรือแม่) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความหมายของทั้งสองคำจะเห็นว่า คำว่า grandpa เป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่าคำว่าตา เนื่องจากไม่ได้ระบุแน่นอนว่าเป็นญาติฝั่งพ่อหรือแม่

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ ไฮยาซินธ์เป็นเสมือนวาสิฏฐีในภาคสวรรค์สำหรับผมซึ่งเป็นชาวโลกก็อยู่ตลอดมา

ฉบับแปล she was like an angel in paradise for such a hedonist as I.

วาสิฏฐี เป็นชื่อตัวละครเอกในเรื่องกามนิด มีความสวยงามราวกับนางฟ้า จนได้เปรียบเทียบกับสิฏฐีกับไฮยาซินธ์ซึ่งเป็นผู้หญิงที่ฉันรัก ผู้แปลแปลคำนี้โดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับว่า angel หรือ นางฟ้า เพื่อกล่าวถึงนางฟ้าโดยรวม โดยไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อชี้เฉพาะเจาะจงไปที่ผู้ใดผู้หนึ่ง

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ เป้าทั้งหลายที่เขาไว้ประลองชกจึงถูกปล่อยวางและห่างเหิน

ฉบับแปล The various targets on which he used to practise were left vacant and forlorn.

นวนิยายเรื่องนี้เปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์กับการยิงปืน กล่าวคือ ผู้ชายทุกคนมักมีกระสุนในการยิงปืนจำนวนจำกัด หากใช้โดยไม่คำนึงให้ถ่วงกระสุนหมดก็จะไม่สามารถใช้งานได้อีกหรือเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ คำว่า ประลองชก จึงหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ ผู้แปลแปลคำนี้ว่า practise พจนานุกรม Oxford ให้ความหมายของคำนี้ว่า Perform (an activity) or exercise (a skill) repeatedly or regularly in order to acquire, improve or maintain proficiency in it (การทำกิจกรรมหรือออกกำลังกายซ้ำๆเป็นประจำเพื่อให้ได้ทักษะ พัฒนา และหรือรักษาความสามารถที่มีอยู่ไว้ได้) ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่าคำว่า ประลองชก เพราะคำว่า practise (การฝึกฝนเป็นประจำ) ไม่ได้ระบุเฉพาะเจาะจงว่าฝึกฝนทักษะใด

4. กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง ปรากฏในการใช้กับคำทางวัฒนธรรมใน 2 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรมและภาษาภาพพจน์ที่มีลักษณะเฉพาะ มีประเด็นทางวัฒนธรรมที่ยากต่อการหาคำมาเทียบเคียงหรือต้องอาศัยการตีความเพื่อทำความเข้าใจ 2) คำภาษาบาลีสันสกฤตที่มีหลากหลายความหมาย ผู้แปลจะแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ สีหน้าของเธอเหมือนนางพรายกับแม่พระระคนกัน

ฉบับแปล Her face looked at once fearful and serene.

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของคำว่า พราย ว่า ผีจำพวกหนึ่ง (มักกล่าวกันว่าเป็นผีผู้หญิงที่ตายทั้งกลม) ผู้แปลแปลคำว่านางพราย ว่า fearful พจนานุกรม Cambridge ให้ความหมายของคำนี้ว่า feeling of great worry or anxiety caused by the knowledge of danger (ความรู้สึกกังวลเมื่อรับรู้ถึงอันตราย) ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายเป็นกลางมากขึ้น ช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ สังขารอันร่วงโรยของคุณหลวงทำให้ผมมองเห็นธรรมได้อย่างหนึ่งในภายหลัง

ฉบับแปล His Lordship's declining health later made me understand one truth,...

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของคำว่า ธรรม หรือ ธรรมะ ว่า คุณความดี คำสั่งสอนในศาสนา หลักประพฤติปฏิบัติในศาสนา ความจริง ความยุติธรรม กฎ กฏเกณฑ์ กฎหมาย สิ่งของ ผู้แปลแปลคำนี้ว่า truth ซึ่งพจนานุกรม Oxford ให้ความหมายของคำนี้ว่า The quality or state of being true (ความจริง) อย่างไรก็ตาม เมื่อนำพิจารณาความหมายของคำว่า ธรรม และคำว่า truth ปรากฏว่าผู้แปลแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง เนื่องจากคำว่า truth เป็นคำที่มีความหมายเป็นกลางมากที่สุดในคำนิยามทั้งหมด มีปรากฏทุกศาสนา ทำให้ผู้อ่านที่นับถือศาสนาต่างกันเข้าใจได้

5. กลวิธีการแปลโดยใช้คำบัญญัติ ปรากฏในการใช้กับคำทางวัฒนธรรมในกรณีเดียว คือ ชื่อเฉพาะที่มีการบัญญัติในภาษาปลายทาง เช่น ชื่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมหรือชื่อสถานที่ราชการที่ได้รับการบัญญัติชื่อเป็นภาษาปลายทาง ผู้แปลแปลโดยใช้ชื่อที่มีการบัญญัตินั้น เพื่อให้ผู้อ่านในวัฒนธรรมปลายทางเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว

ต้นฉบับ การโอนกรรมสิทธิ์บ้านและที่ดินอยู่ที่กระทรวงเกษตรและที่อำเภอพระนคร

ฉบับแปล arranging for the transfer of ownership of house and land at the Ministry of Agriculture and at Phra Nakhorn, Bangkok's central district office.

กระทรวงเกษตร เป็นชื่อเดิมของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดยใช้เมื่อปี 2495-2504 ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์นั้นมีชื่อบัญญัติไว้ว่า Ministry of Agriculture and Cooperatives แต่เนื่องจากต้นฉบับมีเพียงคำว่ากระทรวงเกษตร ผู้แปลจึงใช้แต่เพียงคำว่า the Ministry of Agriculture ในการแปลเพื่อให้ถ่ายทอดความได้เท่าเทียมกับต้นฉบับ

6. กลวิธีการแปลโดยใช้การแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมปลายทาง ปรากฏในการใช้กับคำทางวัฒนธรรมในกรณีเดียว คือ คำทางวัฒนธรรมที่แสดงชื่อสถานที่ ภาษาภาพพจน์และสำนวนที่มีคำเทียบเคียงในวัฒนธรรมปลายทาง แม้อาจไม่สามารถเทียบเคียงรายละเอียดได้ครบถ้วนทุกประการ ผู้แปลแปลโดยพิจารณาลักษณะสำคัญที่ต้นฉบับต้องการจะถ่ายทอด เพื่อหาคำในวัฒนธรรมปลายทางที่สื่อถึงลักษณะสำคัญนั้นเพื่อใช้ในการแปล

ต้นฉบับ **ว่าแต่เขา อีเหเนาเป็นเอง!** ถ้อยเปรียบเปรยคันทูมา เมื่อเด็ก ๆ ผุดขึ้นในหัว

ฉบับแปล **'The pot calling the kettle black.'** The old saying I had heard since childhood flashed across my mind.

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของสำนวน **ว่าแต่เขาอีเหเนาเป็นเอง** ว่า ตำหนิผู้อื่นเรื่องใดแล้วตนกลับทำเรื่องนั้นเสียเอง ซึ่งในวัฒนธรรมปลายทางมีสำนวนเทียบเคียง ผู้แปลแปลโดยใช้การแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมปลายทางว่า The pot calling the kettle black ซึ่งพจนานุกรม Oxford ให้ความหมายของสำนวนนี้ว่า Used to convey that the criticisms a person is aiming at someone else could equally well apply to themselves (คำวิจารณ์ที่ใส่ว่าคนอื่นอาจจะเป็นคำวิจารณ์ที่ใส่ว่าตนเองได้เช่นกัน) จึงเห็นได้ว่าทั้งสองสำนวนสื่อความหมายในทำนองเดียวกัน

7. กลวิธีการแปลโดยใช้การอธิบายความ ปรากฏใช้กับคำทางวัฒนธรรมใน 2 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรม ภาษาภาพพจน์ โวหารเคลือบคำ และสำนวนที่มีลักษณะเฉพาะ 2) ภาษาภาพพจน์และสำนวนที่แปลโดยใช้กลวิธีอื่นๆแล้วขัดแย้งกับบริบท ผู้แปลแปลโดยใช้กลวิธีการอธิบายความโดยกล่าวถึงรายละเอียดของคำ โวหาร หรือสำนวนในต้นฉบับมาถ่ายทอดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำ โวหารหรือสำนวนนั้นๆได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ แต่ที่คุณจะได้ทราบต่อไปก็คือ ในวัยสิบเจ็ดนั่นเอง ชีวิตของผมก็เข้าวัย **เบญจเพส** เสียก่อนแล้ว

ฉบับแปล and what you will learn next is that at seventeen I reached the **turning point** traditionally attributed to the age of twenty-five...

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของคำว่า *เบญจเพส* ว่า ยี่สิบห้า ตามความเชื่อของคนไทยเชื่อว่าอายุ 25 ปีเป็นช่วงที่อาจมีเคราะห์ ถือเป็นจุดเปลี่ยนของชีวิตจึงควรต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ ซึ่งความเชื่อในลักษณะนี้ไม่มีในวัฒนธรรมปลายทางทำให้ไม่สามารถหาคำมาเทียบเคียงได้ ผู้แปลแปลคำนี้โดยใช้กลวิธีการอธิบายความว่า *turning point traditionally attributed to the age of twenty-five* (จุดผกผันที่เชื่อกันว่าเกิดขึ้นตอนอายุ 25) เพื่อสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ ผมจึงทำทองไม่รู้ร้อนและคุมเชิงเธอไปเรื่อย ๆ

ฉบับแปล I remained silent and kept watching her

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของสำนวน ทองไม่รู้ร้อน ว่า เฉยเมย ไม่สะดุ้งสะเทือน ซึ่งในบริบทนี้ใช้กับฉันที่ไม่สะดุ้งสะเทือน ยังคงนิ่งเฉยอยู่กับคำพูดขู่ข่มของคุณแก้ว ผู้แปลจึงแปลสำนวนนี้โดยใช้กลวิธีการอธิบายความ แปลว่า *remained silent* (ยังคงเงียบเฉยไม่พูดอะไรตอบโต้) อย่างไรก็ตามสำนวน ทองไม่รู้ร้อน มีสำนวนปลายทางเทียบเคียงว่า *turn the blind eyes* มีความหมายตามที่พจนานุกรม Collins ระบุว่า *to pretend not to notice or ignore deliberately* (แสร้งทำไม่เห็น หรือ ตั้งใจเพิกเฉย) แต่เนื่องจากบริบทต่อมามีการกล่าวถึงคำว่า คุมเชิง หมายถึง การคอยระวังท่าทีของอีกฝ่าย และผู้แปลเลือกใช้คำว่า *keep watching* (เฝ้ามอง สังเกตการณ์) เพื่อถ่ายทอดความหมาย ดังนั้น การแปลโดยใช้คำว่า *turn the blind eyes* อาจทำให้บทแปลไม่เป็นธรรมชาติ หรือ ดูขัดแย้งกับบริบทโดยรอบ

8. **กลวิธีการแปลโดยการละ** ปราบกฏการใช้กับคำทางวัฒนธรรมกรณีเดียวคือ คำทางวัฒนธรรมภาษาภาพยนตร์และโวหารเคลือบคำที่มีบริบทช่วยในการถ่ายทอดความหมาย เพราะเมื่อละไม่แปลแล้วจะไม่กระทบต่อเนื้อหาของต้นฉบับมากนัก

ต้นฉบับ นี่กว่าตัวเองจะได้ลงเรือกลับไปขึ้นโรงพักที่ตัวเมือง ก็โดนยิงทิ้งด้วยปืน ร.ศ.

ฉบับแปล thought they were to be taken by boat to the police station in town, shot dead

ปืน ร.ศ. เป็นปืนสัญชาติไทย เข้าประจำการเมื่อปี พ.ศ. 2445-2446 ในสมัยรัชกาลที่ 5 ปราบกฏการใช้ในสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 และกบฏบวรเดช โดยปืน ร.ศ. นี้มีชื่อเรียกภาษาอังกฤษตามชนิดของกระสุนที่ใช้ เช่น ปืน ร.ศ. 121 เรียกว่า Siamese M1903 และ ปืน ร.ศ. 123 เรียกว่า Siamese M1905 ซึ่งต้นฉบับไม่ได้กำหนดแน่ชัดว่าเป็นปืน ร.ศ. ชนิดใด และประกอบกับที่บริบทมีการระบุว่าโดนยิงทิ้งอยู่แล้ว ผู้แปลจึงจะไม่แปลคำนี้ แปลแต่เพียงว่าถูกยิงตายเท่านั้น

5. สรุป

ดังที่กล่าวไปข้างต้น ปัญหาที่ผู้แปลมักประสบในกระบวนการแปล คือ ปัญหาในการแปลข้ามวัฒนธรรม แปลคำศัพท์ที่มีในวัฒนธรรมต้นทางแต่ไม่มีในวัฒนธรรมปลายทางให้ผู้อ่านที่อยู่คนละวัฒนธรรมเข้าใจในสาร ซึ่งบทความเรื่องการศึกษากลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง เรื่องของจัน ดารา แต่งโดยอุษณา เพลิงธรรม แสดงให้เห็นกลวิธีที่ผู้แปลใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมทั้ง 5 ประเภทในนวนิยายฉบับแปล จากการศึกษาพบว่าผู้แปลใช้ 8 กลวิธีในการแปล เรียงตามลำดับจากกลวิธีที่มีการใช้มากที่สุดไปน้อยที่สุด คือ กลวิธีการแปลตรงตัว กลวิธีการแปลโดยการอธิบายความ กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืม กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ กลวิธีการแปลโดยการแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมปลายทาง กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง และกลวิธีการแปลโดยการละ และกลวิธีการแปลโดยใช้คำบัญญัติ ซึ่งจะได้แสดงรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ประเภทของคำ ทางวัฒนธรรม	กลวิธีที่ใช้ในการแปล (คิดเป็นร้อยละ)							
	คำยืม	ตรงตัว	ความหมาย กว้าง	ความหมาย เป็นกลาง	คำบัญญัติ	การแทนที่	อธิบาย	ละ
1. นิเวศ	33.33		66.67	-	-	-	-	-
2. วัตถุ	10.71	7.14	46.42	-	-	10.71	17.85	7.14
3. สังคม								
3.1อาชีพและ ค่านำหน้า	20.00	13.33	40.00	-	-	13.33	6.67	6.67
3.2 ชื่อสถานที่	82.85	2.85	2.85	-	8.57	2.85	-	-
3.3ท่าทาง	-	20.00	-	20.00	-	20.00	40.00	-
3.4พิธีกรรม และกิจกรรม ทางสังคม	-	30.00	20.00	-	-	10.00	40.00	-
4. ศาสนาและ ความเชื่อ	2.22	28.89	26.67	8.89	-	15.56	17.78	-
5. ภาษา								
5.1ภาพพจน์	2.32	32.55	11.62	4.65	-	13.95	27.90	6.97
5.2 อ่างถึง	84.61	7.69	7.69	-	-	-	-	-

5.3 เคลือบคำ	-	64.51	3.22	-	-	-	29.03	3.22
5.4 จำนวน	-	10.52	-	-	-	36.84	52.63	-

ตารางที่ 5.1 จำนวนกลวิธีที่ใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมแต่ละประเภท

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำกลวิธีทั้ง 8 กลวิธีมาวิเคราะห์มาแต่ละกลวิธีมักใช้กับคำทางวัฒนธรรมในลักษณะใด เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางให้กับนักแปลและผู้สนใจการแปลคำทางวัฒนธรรม

1. กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืมใช้กับคำทางวัฒนธรรม 2 กรณี คือ 1) ชื่อเฉพาะต่าง ๆ รวมไปถึงภาษาภาพพจน์และโวหารอ้างอิงที่ใช้ชื่อเฉพาะในการเปรียบเทียบ 2) คำนำหน้าชื่อของไทย

2. กลวิธีการแปลตรงตัวใช้กับคำทางวัฒนธรรม 2 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรม ภาษาภาพพจน์ โวหาร และสำนวนที่แปลตรงตัวแล้วสามารถรักษาความหมายของต้นฉบับได้ ไม่ทำให้เนื้อหาที่ผู้แต่งต้องการจะถ่ายทอดคลาดเคลื่อนไป 2) คำบาลีสันสกฤต ผู้แปลจะแปลคำเหล่านี้ตรงตัว คำต่อคำ และนำมาจัดเรียงให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ปลายทาง

3. กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับใช้กับคำทางวัฒนธรรม 3 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรมและภาษาภาพพจน์ที่มีลักษณะเฉพาะ หาคำในภาษาปลายทางที่สามารถเก็บทุกรายละเอียดของคำในต้นฉบับได้ยาก 2) ชื่อเฉพาะที่ใช้สื่อถึงความหมายกว้าง 3) โวหารเคลือบคำที่มีบริบทช่วยในการตีความ ผู้แปลจะแปลคำในกรณีเหล่านี้โดยใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าต้นฉบับ หรืออาจใช้คำจำกัดกลุ่ม เพื่อให้ความหมายของคำแปลนั้นครอบคลุมลักษณะเฉพาะของคำในต้นฉบับ

4. กลวิธีการแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง ใช้กับคำทางวัฒนธรรม 2 กรณี คือ 1) คำทางวัฒนธรรมและภาษาภาพพจน์ที่มีลักษณะเฉพาะ มีประเด็นทางวัฒนธรรมที่ยากต่อการหาคำมาเทียบเคียงหรือต้องอาศัยการตีความเพื่อทำความเข้าใจ 2) คำภาษาบาลีสันสกฤตที่มีหลากหลายความหมาย ผู้แปลจะแปลโดยใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

5. กลวิธีการแปลโดยใช้คำบัญญัติปรากฏการใช้กับคำทางวัฒนธรรมกรณีเดียว คือ ชื่อเฉพาะที่มีการบัญญัติในภาษาปลายทาง เช่น ชื่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมหรือชื่อสถานที่ราชการที่ได้รับการบัญญัติชื่อเป็นภาษาปลายทาง ผู้แปลจะแปลโดยใช้ชื่อที่มีการบัญญัตินั้น เพื่อให้ผู้อ่านในวัฒนธรรมปลายทางเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว

6. กลวิธีการแปลโดยใช้การแทนที่ด้วยสิ่งที่มีในวัฒนธรรมปลายทางปรากฏการใช้กับ คำทางวัฒนธรรมกรณีเดียว คือ คำทางวัฒนธรรม ชื่อสถานที่ ภาษาภาพพจน์ และสำนวนที่มีเทียบเคียงในวัฒนธรรมปลายทาง แม้อาจไม่สามารถเทียบเคียงรายละเอียดกันได้ครบถ้วน ทุกประการ ผู้แปลจะแปล

โดยพิจารณาลักษณะสำคัญที่ต้นฉบับต้องการจะถ่ายทอด เพื่อนำมาหาคำในวัฒนธรรมปลายทางที่สื่อถึงลักษณะสำคัญนั้นมาใช้ในการแปล

7. กลวิธีการแปลโดยใช้การอธิบายความใช้กับคำทางวัฒนธรรม 2 กรณี คือ
 1) คำทางวัฒนธรรม ภาษาภาพพจน์ โวหารเคลือบคำ และสำนวนที่มีลักษณะเฉพาะ คำเพียงคำเดียวไม่สามารถถ่ายทอดรายละเอียดหรือสร้างภาพความเข้าใจให้กับผู้อ่านอย่างชัดเจนได้ 2) ภาษาภาพพจน์และสำนวนที่แปลโดยใช้กลวิธีอื่นๆ แล้วขัดแย้งกับบริบท ผู้แปลจะแปลโดยใช้กลวิธีการอธิบายความ นำรายละเอียดต่างๆของคำทางวัฒนธรรม โวหาร หรือสำนวนในต้นฉบับ มาถ่ายทอดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน

8. กลวิธีการแปลโดยการละปรากฏการใช้กับคำทางวัฒนธรรมกรณีเดียวคือ คำทางวัฒนธรรม ภาษาภาพพจน์ และโวหารเคลือบคำที่มีบริบทช่วยในการถ่ายทอดความหมาย เพราะเมื่อละไม่แปลแล้ว จะไม่กระทบต่อเนื้อหาของต้นฉบับมากนัก

รายการอ้างอิง

- Al-Masri, H. (2009). Translation and Cultural Equivalence: A Study of Translation Losses in Arabic Literary Texts. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/314085045_Translation_and_Cultural_Equivalence_A_Study_of_Translation_Losses_in_Arabic_Literary_Texts
- Aungsuwan, W. (2015). Cultural Word and Phrase Translation from Thai into English in Buddhist books: A Case Study of Vajiramedhi's work. Retrieved from <http://icts.utcc.ac.th/wp-content/uploads/2014/12/Cultural-Word-and-Phrase-Translation-from-Thai-into-English-in-Buddhist-books.pdf>
- Baker, M. (2005). *In other words*. London: Routledge.
- Cambridge Dictionary, "fearful." Retrieved from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/fearful>
- Gambier, Y. (2007). *Doubts and Directions in Translation Studies*, The Netherlands: John Benjamins.
- Hymes, D. (1964). *Language in Culture and Society*. New York: Harper & Row.
- Lander, C. E. (2001). *Literary Translation A Practical Guide*. Clevedon: Multilingual Master Ltd.
- Newmark, P. (1995). *A textbook of translation*. New York: Phoenix ELT.
- Nookkil. (ม.ป.ป). บทวิจารณ์ : แผลเก่า ๒๕๕๗ รอยแผลเป็นทางสังคมไทย ? ค้นจาก <https://isanook.wordpress.com/2014/08/16/วิจารณ์-แผลเก่า>
- Nord, C. (1997). *Translation as a Purposeful Activity*. Manchester: St Jerome.
- Oxford. (2000). *Oxford advance learner's dictionary*. England: Oxford University Press.
- ท.ณ เมืองกาฬ. (ม.ป.ป). จัน ดารา กับเพศศึกษาในสังคมไทย. ค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/270363>

ประภาศรี สีหอำไพ. (2550). *วัฒนธรรมทางภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

ศศิ เอาทารยกุล. (2557). *การศึกษาการแปลข้ามวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในบทบรรยายได้ภาพของ ภาพยนตร์ไทย*. มหาวิทยาลัยมหิดล, (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, คณะศิลปศาสตร์, สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา.

สุพิศวง ธรรมพันทา. (2532). *พื้นฐานวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพฯ: ดี.ดี. บุ๊คส์ไตร์.

สุพรรณิ ปิ่นมณี. (2552). *การแปลชั้นสูง*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุษณา เพลิงธรรม. (2542). *เรื่องของจัน ดารา*. กรุงเทพฯ: แพรวล้านกิมพ์.

VACANA Journal

ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4-6 โดยใช้กิจกรรมค่ายภาษา
ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบ

A Short-term Retention of Chinese Vocabulary
to Primary Student from Prathom 4 to 6
by Using the Language Camp Activity
about the Theories Interactive Learning

วรรณสา หมุดใหม่¹

ศศิธร นุริตมนตรี²

วราภรณ์ ใจประนพ³

Wang Zhiguo⁴

Received 25 Oct 2018

Revised 28 Feb 2018

Published 12 Feb 2019

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาจีนที่คงทนหลังจากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาในการจำระยะสั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 และเพื่อวิเคราะห์ความคงทนระยะสั้นในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 ทั้งหมดจาก 3 โรงเรียนคือ โรงเรียนบ้านแม่กา โรงเรียนบ้านห้วยเคียน โรงเรียนอนุบาลเมืองพะเยาบ้านโทกหวาก จำนวน 101 คน โดยใช้แบบทดสอบคำศัพท์ก่อนและหลังเรียนกิจกรรมค่ายภาษาร่วมกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบ (Interactive Learning Approach)

ผลการวิจัยพบว่า หลังจากนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาในฐานภาษาจีนที่นำแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบมาประยุกต์กับกิจกรรมแล้ว ผลวิเคราะห์ของนักเรียนในการจดจำคำศัพท์ระยะสั้นนั้นมีการพัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยภาพรวมนักเรียนมีผลคะแนนหลังการทดสอบเพิ่มขึ้น และ

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

³ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

⁴ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

ผลการวิเคราะห์ของเพศชายหลังจากผ่านการทดสอบก่อนและหลังร่วมกิจกรรมมีคะแนนเพิ่มขึ้นมากกว่าเพศหญิง

คำสำคัญ: ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีน ทฤษฎีการเรียนรู้การสอนแบบโต้ตอบ คำยภาษา

Abstract

This research aimed to analyze the percentage of short-term memory Chinese vocabulary retention of Prathom 4 to 6 students after an intensive language camp. The participants in this study are approximately 101 students selected by specific cluster sampling from Banmeaka School, Banhuaikien School, and Anuban Muang Phayao Banthokwak School. They are divided into 2 genders: male and female. Vocabulary test is applied using Interactive learning approach in the analysis.

The results revealed a positive effect of the Chinese language short-term retention percentage in all genders. The students have shown higher scores in the post-test comparing to the pre-test. In addition, the results indicated that gender affects language development in that males have shown advanced development while females have shown less improvement in vocabulary retention

Keywords: A Short-term Retention of Chinese Vocabulary, Interactive Learning, The Language Camp

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาต่างประเทศมีความสำคัญในการเรียนการสอนทุกระดับชั้นกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ในการสื่อสารได้ก่อนจบการศึกษา (นวรรตน์ รามสูต และบัลลังก์โรหิต เสถียร, 2558) นอกจากนี้ด้านนโยบายภาษาต่างประเทศ ความสามารถด้านภาษายังมีความสำคัญในแง่ของการต่อยอดความคิดและความรู้ไปสู่ศาสตร์ในแขนงอื่น ๆ มีงานวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ไม่สามารถใช้ภาษาไทยได้ดีจะเรียนวิชาอื่น ๆ ไม่ได้ไปด้วย (เพ็ญญา คล้ายสิงห์โต ผดุงนทรา ธีรานนท์ ดารินทร์ อินทับทิม และพูนพงษ์ งามเกษม, 2560 ฯลฯ)

การพัฒนาทักษะทางภาษาในชั้นเรียนที่สำคัญ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน อย่างไรก็ตาม Bolinger (1965) พบว่า ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจภาษาใดๆก็ตามได้ดี จะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการทำความเข้าใจคำศัพท์ เช่นเดียวกับแนวคิดของ (Oxford, 1990) ที่กล่าวว่า คำศัพท์เป็นส่วนสำคัญทั้งในภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ เนื่องจากมีจำนวนคำศัพท์มากที่ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจ ความหมายของคำที่มีความแตกต่างกันและต้องใช้ให้ถูกความหมาย งานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของคำศัพท์กับความสามารถในการพูดและการเขียน กล่าวคือ ถ้าผู้เรียนรู้คำศัพท์มากจะพูดและเขียนได้ดี เช่น งานวิจัยของ (Read, 2000), (Gu, 2003), (Marion, 2008) และ (Laufer, 2010) กล่าวว่า ถ้าผู้เรียนภาษาต่างประเทศรู้คำศัพท์ประมาณ 5,000 คำ อัตราความถูกต้องในการอ่านมีถึงร้อยละ 56 ถ้ารู้คำศัพท์ประมาณ 6,400 คำ อัตราความถูกต้องในการอ่านมีถึงร้อยละ 63 ถ้ารู้คำศัพท์ประมาณ 9,000 คำ อัตราความถูกต้องในการอ่านมีถึงร้อยละ 70 นักวิจัยยังพบว่านอกจากรู้คำศัพท์จะนำไปสู่ทักษะการเรียนรู้ภาษาด้านอื่นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งรัตน์ ศรีไพโร (2540) เช่นเดียวกับ Ghadessy (1998) ที่กล่าวว่าคำศัพท์มีความสำคัญในฐานะพื้นฐานของการเรียนภาษา และสำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ก็สามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ แต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย

แม้ว่าคำศัพท์จะมีความสำคัญดังได้กล่าวข้างต้น แต่ผู้เรียนในปัจจุบันกลับมีคลังศัพท์ที่ไม่มากนัก ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนยังเป็นแบบดั้งเดิม (ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์, 2559) นักวิจัยกลุ่มหนึ่งจึงได้ศึกษาวิธีการพัฒนาการรู้จำคำศัพท์ผ่านเครื่องมือ หรือ สื่อการเรียนการสอนต่างๆ ที่ช่วยจูงใจให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ เช่น เกมส์ (นุชรี นามราช, 2554; Willoughby, 1993) บัตรคำ หรือ แบบฝึกต่างๆ (ปัญญาลักษณ์ ฤวาย, 2557; เจริญน ถิ ใหญ่อื้อ, 2556) ผลการวิจัยพบว่าทั้ง เกมส์ บัตรคำ และแบบฝึกต่างๆ สามารถพัฒนาคำศัพท์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้

ผลการวิจัยที่ผ่านมายังพบว่าในแง่ของความคงทนของการจำคำศัพท์การให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆ เป็นระยะเวลาหลายสัปดาห์จะทำให้ความคงทนของการจำคำศัพท์มีมากขึ้น (Tina, 2010) สนับสนุน

แนวคิดของ Nation (1990) ที่พบว่า การให้ผู้เรียนฝึกซ้ำ 5-16 ครั้ง จะทำให้คำศัพท์ของผู้เรียนเพิ่มขึ้นและคงทน

จะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่ผ่านมาใช้เครื่องมือพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้เรียนส่งผลให้เกิดพัฒนาการทางคำศัพท์ที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม กิจกรรมพัฒนาคำศัพท์จากงานวิจัยที่กล่าวข้างต้นเป็นเพียงกิจกรรมชนิดเดียว ยังมีการจัดกิจกรรมอีกชนิดหนึ่งที่เป็นการบูรณาการกิจกรรมที่หลากหลายเข้าด้วยกันและสามารถทำให้เกิดทักษะทางภาษาที่เพิ่มพูนขึ้น คือ การทำคำยภาษา เช่น งานวิจัยของ วริศรา ยางกลาง (2556) อนุวัติชัย เกียรติธรรม(2553) คำยภาษาเป็นกิจกรรมบูรณาการนอกห้องเรียนที่สร้างทั้งทักษะภาษา รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี (Garcia-Varcarcel (2007) งานวิจัย ผลการวิจัยที่ใช้คำยภาษาที่ผ่านมาสวมมาก เน้นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือ เน้นการพัฒนาการสื่อสารหรือ เน้นทัศนคติที่มีต่อการจัดคำยภาษา เช่น งานวิจัยของ ศิริยา คณิวรานนท์(2541) อติศา เบญจรัตน์านนท์ (2552) เป็นต้น แต่ยังไม่ม้งานวิจัยที่กล่าวถึงการใช้คำยภาษาพัฒนาคำศัพท์ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

ในภาษาจีนการเรียนรู้คำศัพท์ ส่วนใหญ่นักวิจัยใช้แบบฝึกทักษะภาษาจีนมาเป็นตัวกระตุ้นในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะดังกล่าวสามารถทำให้ประสิทธิภาพในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้เพิ่มมากขึ้น (ธีรดา จิตรบำรุง, 2553 ; นพาวรรณ์ใจสุข, 2556) นอกจากนั้น ทางผู้วิจัยได้แยกเพศชายและหญิงในการวิจัยการจดจำคำศัพท์ในครั้งนี้ มีงานวิจัยพบว่า เพศมีผลต่อการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ โดยงานวิจัยของ Markovic (2007) ได้ข้อสรุปว่า ถึงแม้ปัจจัยหลักในการเรียนรู้ภาษาจะต้องดูสภาพแวดล้อมของตัวผู้เรียนหลายๆอย่าง เช่น ลักษณะนิสัย การเข้าสังคม ช่วงอายุ ครอบครั้ว เป็นต้น แต่เพศก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาเช่นกัน โดยถ้าเทียบอายุในเพศหญิงและชาย เพศหญิงจะเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าเพศชาย นอกจากนั้นในด้านการสะกดคำ การเขียน และการเรียนภาษา เพศหญิงจะพัฒนาการที่เด่นกว่าเพศชาย

2. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาจีนที่คงทนหลังจากการจัดกิจกรรมคำยภาษาในการจำระยะสั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5
2. เพื่อวิเคราะห์ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 โดยใช้กิจกรรมคำยภาษารวมกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้การสอนแบบโต้ตอบ (Interactive Learning Approach)

3. วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีขั้นตอนการเตรียมค่าย

3.1 จัดทำแบบสอบถามความต้องการของโรงเรียนระดับประถมในการจัดกิจกรรมค่ายภาษา
3.2 สํารวจพื้นที่ในการจัดกิจกรรมค่าย เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการจัดค่ายและสรุปผล
3.3 ศึกษารูปแบบในการจัดค่าย เนื้อหาคำศัพท์ที่ต้องการใช้ในการจัดกิจกรรม เพื่อสร้างรูปแบบการจัดกิจกรรมค่ายที่เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษา รวมถึงจัดทำเอกสารประกอบกิจกรรมค่ายภาษา ข้อสอบก่อนและหลังร่วมกิจกรรมค่าย รวมถึงสื่อการสอนและวัสดุที่ต้องการเตรียมใช้ภายในค่าย

3.4 ประชุมแจกแจงหน้าที่ และดำเนินการซักซ้อมกับวิทยากรให้เข้าใจกับทุกกิจกรรมร่วมกัน กระบวนการถ่ายทอดความรู้ การดำเนินกิจกรรมร่วมกับการใช้สื่อและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ

3.5 ลงพื้นที่จัดกิจกรรมก่อนวันจัดกิจกรรมจริงเพื่อวางแผนดำเนินการจัดเตรียมสถานที่

3.6 วันดำเนินกิจกรรมค่าย ก่อนการเริ่มกิจกรรมทำการเก็บข้อมูลคำศัพท์โดยการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ซึ่งแบบทดสอบก่อนเรียนเป็นคำศัพท์ที่มาจาก การสอบ YCT ระดับ 1 หรือ Youth Chinese Test เป็นการทดสอบโดยสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ หรือที่เรียกว่า “ฮั่นป๋น” 中国汉办 (Office of Chinese Language Council International) เป็นการสอบวัดระดับภาษาจีนกลางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งผู้สอบต้องเป็นผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาแม่ ซึ่งคำศัพท์ในเนื้อหาของ การสอบวัดระดับ YCT นั้น เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ไว้เบื้องต้น

ดังนั้นคณะผู้วิจัยได้คัดเลือกใช้คำศัพท์จากแบบทดสอบของการสอบวัดระดับ YCT หรือ Youth Chinese Test มาเป็นเครื่องมือในการวิจัยในเพื่อทดสอบความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 จากโรงเรียนบ้านแม่กา โรงเรียนบ้านห้วยเคียน และโรงเรียนอนุบาลเมืองพะเยาบ่านโทกหวาก ทั้งหมด 73 คน คำศัพท์ที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาจากแบบทดสอบวัดระดับ YCT เป็นคำศัพท์พื้นฐานสำหรับผู้ที่ไม่เคยมีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน เหมาะสำหรับการนำมาสอนในกิจกรรมที่ใช้เวลาน้อย ซึ่งคำศัพท์ดังกล่าวที่ใช้มีทั้งหมด 31 คำ แบ่งตามหมวดหมู่ของคำได้จำนวน 4 หมวดหมู่ คือ คำนาม (Noun) คำกริยา (Verb) คำคุณศัพท์ (Adjective) และตัวเลข (Numeral) ดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 หมวดหมู่คำศัพท์ในการทำกิจกรรมค่าย

หมวดคำนาม		
อักษรจีน	พินอิน (Pin yin)	ความหมาย
家	jiā	home
手	shǒu	hand
口	kǒu	mouth
头	tóu	head
耳	ěr	ear
羊	yáng	sheep
猫	māo	cat
兔	tù	rabbit
狗	gǒu	dog
鸟	niǎo	bird
鱼	yú	fish
鸡	jī	chicken
猴	hóu	monkey
水	shuǐ	water
米	mǐ	rice
火	huǒ	fire
月	yuè	month

หมวดคำกริยา

อักษรจีน	พินอิน (Pin yin)	ความหมาย
吃	chī	to eat
喝	hē	to drink

หมวดคำคุณศัพท์ที่อักษรจีน

	พินอิน (Pin yin)	ความหมาย
大	dà	big
高	gāo	tall

หมวดตัวเลข

อักษรจีน	พินอิน (Pin yin)	ความหมาย
一	yī	one
二	èr	two
三	sān	three

四	sì	four
五	wǔ	five
六	liù	six
七	qī	seven
八	bā	eight
九	jiǔ	nine
十	shí	ten

(www.digmandarin.com, 2017, สืบออนไลน์)

หลังจากการเก็บข้อมูล Pre-Test คำศัพท์เสริมจลัน ในขั้นตอนการแยกกิจกรรมย่อยแต่ละสาขา ทางสาขาภาษาจีนได้มีการแนะแนวและเตรียมพร้อมกับนิสิตช่วยงาน เป็นเวลา 20 ชั่วโมง ซึ่งในกิจกรรมแยกย่อยประกอบด้วย 3 กิจกรรมย่อย ซึ่งแต่ละกิจกรรมย่อยทางผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการเรียนการสอนแบบโต้ตอบ (Interactive Learning Approach) ซึ่งทฤษฎีดังกล่าว (Herbert, 1931) หรือ George Herbert นักสังคมศาสตร์และนักจิตวิทยาชาวอเมริกันเป็นผู้ริเริ่มคิด แต่ผู้ริเริ่มนำทฤษฎีดังกล่าวเข้าไปใช้ในห้องเรียนเพื่อบูรณาการการเรียนการสอนคือ (Blackledge, 1985) จุดเด่นของทฤษฎีการเรียนการสอนแบบโต้ตอบคือการมีส่วนร่วม เน้นการสื่อสาร และความกระตือรือร้นจากทั้งฝ่ายผู้เรียนและผู้สอน ดังนั้นทฤษฎีดังกล่าวสามารถทำให้บรรยากาศภายในห้องเรียนมีชีวิตชีวามากขึ้น ผู้เรียนสามารถรับรู้และจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น (Wu, 2009)

กิจกรรมย่อยสาขาภาษาจีนกิจกรรมแรกคือ การสอนคำศัพท์ โดยการนำทฤษฎีการเรียนการสอนแบบโต้ตอบระหว่างผู้สอนและผู้เรียนในห้อง เริ่มต้นด้วยการใช้บัตรคำศัพท์ที่บูรณาการประยุกต์เป็นรูปภาพเพื่อชักนำความสนใจจากผู้เรียนให้สนใจ วิธีการสอนในขั้นตอนแรกเริ่มด้วยการสอนอ่านออกเสียง จากนั้นอ่านออกเสียง

กิจกรรมย่อยลำดับที่สองคือ การถามตอบ โดยการนำทฤษฎีการเรียนการสอนแบบโต้ตอบระหว่างผู้สอนและผู้เรียนตัวต่อตัว วิธีการคือการใช้บัตรคำศัพท์ ถามความหมายและคำอ่าน ในส่วนการเรียนการสอนขั้นตอนนี้ เพื่อให้ประสิทธิภาพในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น

กิจกรรมย่อยลำดับสุดท้ายคือ การจับกลุ่มเล่นเกม โดยการสอนประเภทการโต้ตอบระหว่างผู้สอนและกลุ่มผู้เรียน วิธีการคือ แบ่งกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละประมาณ 5-10 คน จับเวลาในการจับคู่บัตรคำศัพท์และความหมาย กลุ่มใดสามารถใช้เวลาได้น้อยที่สุดเป็นกลุ่มที่ชนะและรับรางวัล

วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลก่อนทำกิจกรรมจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนจากโรงเรียนบ้านแม่กาโรงเรียนบ้านห้วยเคียน และโรงเรียนอนุบาลเมืองพะเยาบ้านโททกวาก จำนวน 101 คน

- นักเรียนชายจำนวน 48 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 53 คน โดยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบก่อนทำกิจกรรม pre-test ซึ่งใช้เวลาประมาณ 20 นาที
2. หลังจากเก็บข้อมูลในส่วนของ pre-test เรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือขั้นตอนการทำกิจกรรมเรียนรู้คำศัพท์ โดยการทำกิจกรรมจะดำเนินควบคู่ไปกับการใช้ทฤษฎีการเรียนรู้การสอนแบบโต้ตอบ โดยในขั้นตอนนี้จะใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง
  3. หลังจากการทำกิจกรรม ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลสุดท้ายคือ การทำแบบทดสอบหลังเรียน post-test จากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนจากโรงเรียนบ้านแม่กา โรงเรียนบ้านห้วยเคียน และโรงเรียนอนุบาลเมืองพะเยาบ้านโทกวาก จำนวน 101 คน นักเรียนชายจำนวน 48 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 53 คน โดยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบก่อนทำกิจกรรม post-test ซึ่งใช้เวลาประมาณ 20 นาที ตัวอย่างแบบทดสอบ pre-test และ post-test ดังในตัวอย่างรูปภาพต่อไปนี้

แบบทดสอบ Pre-test คำศัพท์ภาษาจีน

ชื่อ-สกุล _____ ระดับชั้นปี _____

จงเลือกความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนที่กำหนดให้แล้วเขียนคำตอบลงในช่องว่าง

- 1) 口 ( )
A. ปาก B. ปากและฟัน C. ฟัน
- 2) 月 ( )
A. ดวงจันทร์ B. ห้องฟ้า C. ดวงอาทิตย์
- 3) 吃 ( )
A. กิน B. ปากและฟัน C. ต้ม
- 4) 喝 ( )
A. ต้ม B. น้ำ C. กิน
- 5) 高 ( )
A. สูง B. ลายมือ C. ต่ำ
- 6) 大 ( )
A. เล็ก B. ใหญ่ C. ฟัน
- 7) 五 ( )
A. เลขห้า B. เบ็ด C. เลขสี่
- 8) 四 ( )
A. เลขสี่ B. รูปทรงสี่เหลี่ยม C. หน้าคน
- 9) 羊 ( )
A. ปลา B. แพะ C. สุนัข
- 10) 鱼 ( )
A. ไก่ B. ปลา C. น้ำ

ภาพที่ 1 ตัวอย่างแบบทดสอบ Pre test

แบบทดสอบ Post-test คำศัพท์ภาษาจีน

ชื่อ-สกุล _____ ระดับชั้นปี _____

จงเลือกความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนที่กำหนดให้แล้วเขียนคำตอบลงในช่องว่าง

- 1) 口 ( )
D. ปาก E. ปากและฟัน F. ฟัน
- 2) 月 ( )
D. ดวงจันทร์ E. ท้องฟ้า F. ดวงอาทิตย์
- 3) 吃 ( )
D. กิน E. ปากและฟัน F. ต่อม
- 4) 喝 ( )
D. ต่อม E. น้ำ F. กิน
- 5) 高 ( )
D. สูง E. ลายมือ F. ต่ำ
- 6) 大 ( )
D. เล็ก E. ใหญ่ F. ฟัน
- 7) 五 ( )
D. เลขห้า E. เบ็ด F. เลขสี่
- 8) 四 ( )
D. เลขสี่ E. รูปทรงสี่เหลี่ยม F. หน้าคน
- 9) 羊 ( )
D. ปลา E. แพะ F. สุนัข
- 10) 鱼 ( )
D. ไก่ E. ปลา F. น้ำ

ภาพที่ 2 ตัวอย่างแบบทดสอบ Post test

4. นำผลข้อมูลจากการที่กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ pre-test และ post-test มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบผลการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน จากนั้นสรุปวิเคราะห์ผลการทำวิจัย

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลตามขั้นตอนที่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว นำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบการทำแบบทดสอบก่อนและหลังกิจกรรม จากนั้นหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสอบรวม และผลสอบแยกชายและหญิง ดังนี้

ตารางที่ 2 ตารางคะแนนของนักเรียน

ลำดับที่	ชื่อ	Pre-test (10)	Post-test (10)	ส่วนต่าง (%)
1.	A	4	3	-1
2.	B	4	7	30
3.	C	3	10	70
4.	D	2	6	40
5.	E	3	9	60
6.	F	2	9	70
7.	G	3	6	30
8.	H	2	8	60
9.	I	4	5	10
10.	J	4	7	30
11.	K	5	6	10
12.	L	8	10	20
13.	M	2	9	30
14.	N	1	5	40
15.	O	3	9	60
16.	P	5	4	10
17.	Q	2	9	70
18.	R	3	5	20
19.	S	3	5	20
20.	T	4	8	40
21.	U	5	8	30
22.	V	3	6	30
23.	W	2	8	60
24.	X	3	8	50
25.	Y	4	7	30
26.	Z	2	8	60

27.	AA	4	10	60
28.	BB	2	8	60
29.	CC	4	3	-1
30.	DD	2	8	60
31.	FF	3	3	00
32.	GG	2	6	80
33.	HH	4	8	40
34.	II	1	7	60
35.	JJ	2	2	0
36.	KK	2	5	30
37.	LL	3	7	40
38.	MM	1	4	30
39.	NN	3	8	50
40.	OO	2	4	20
41.	PP	4	10	60
42.	QQ	4	10	60
43.	RR	2	6	40
44.	SS	5	7	50
45.	TT	5	10	50
46.	UU	5	6	10
47.	VV	4	5	10
48.	WW	3	7	40
49.	XX	3	6	30
50.	YY	1	8	70
51.	ZZ	3	5	20
52.	AAA	5	5	0
53.	BBB	2	7	50
54.	CCC	4	4	0
55.	DDD	4	3	-1
56.	EEE	4	9	50
57.	FFF	4	7	30
58.	GGG	4	6	20
59.	HHH	1	5	40
60.	III	5	10	50

61.	JJJ	3	4	10
62.	KKK	3	5	20
63.	LLL	6	4	-2
64.	MMM	6	10	40
65.	NNN	8	10	20
66.	OOO	3	7	40
67.	PPP	4	4	0
68.	QQQ	5	8	30
69.	RRR	3	10	70
70.	SSS	3	7	40
71.	TTT	3	5	20
72.	UUU	4	5	10
73.	VVV	2	3	10
74.	WWW	3	5	20
75.	XXX	3	8	50
76.	YYY	3	9	60
77.	ZZZ	6	9	30
78.	AAAA	4	6	20
79.	BBBB	4	5	10
80.	CCCC	2	9	70
81.	DDDD	6	7	10
82.	EEEE	3	4	10
83.	FFFF	5	3	-2
84.	GGG	3	10	70
85.	HHHH	2	7	50
86.	IIII	4	10	60
87.	JJJJ	4	5	10
88.	KKKK	4	8	40
89.	LLLL	3	5	20
90.	MMMM	3	5	20
91.	NNNN	3	2	-1
92.	OOOO	2	2	00
93.	PPPP	6	9	30
94.	QQQQ	4	3	70

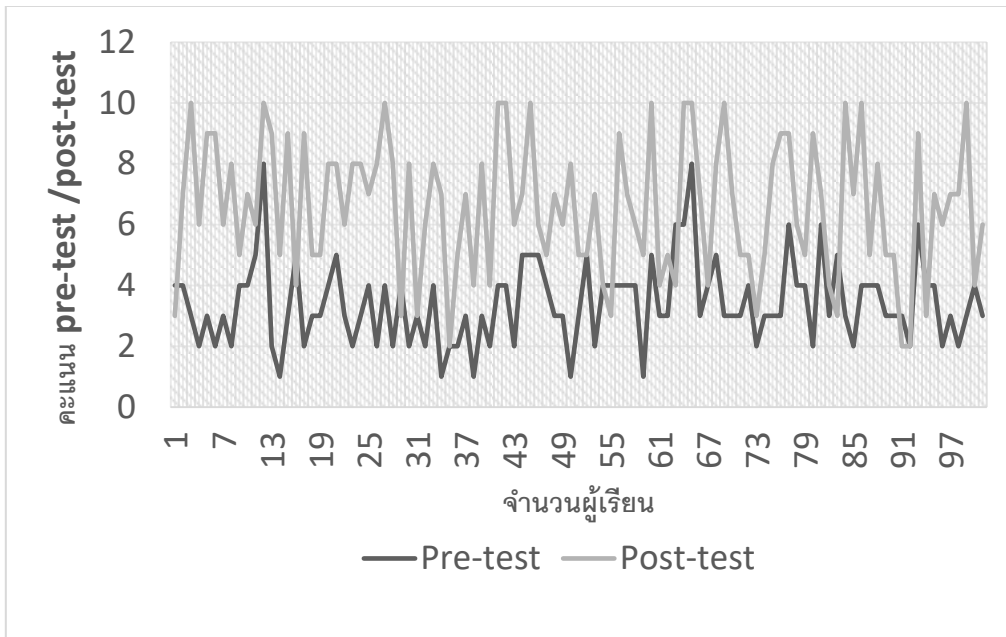
95.	RRRR	4	7	30
96.	SSSS	2	6	40
97.	TTTT	3	7	40
98.	UUUU	2	7	50
99.	VVVV	3	10	70
100.	WWWW	4	4	0
101.	XXXX	3	6	30
<hr/>				
	$\bar{x}$	3.41	6.57	
	S.D.	1.37	2.23	
<hr/>				

จากตารางที่ 2 คือแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการทดสอบการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้น เพื่อให้ง่ายต่อการวิเคราะห์ คณะผู้วิจัยได้นำผลวิเคราะห์จากตารางที่ 2 นำเสนอในรูปแบบของแผนภูมิเพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยในครั้งนี้

4. ผลการวิจัย

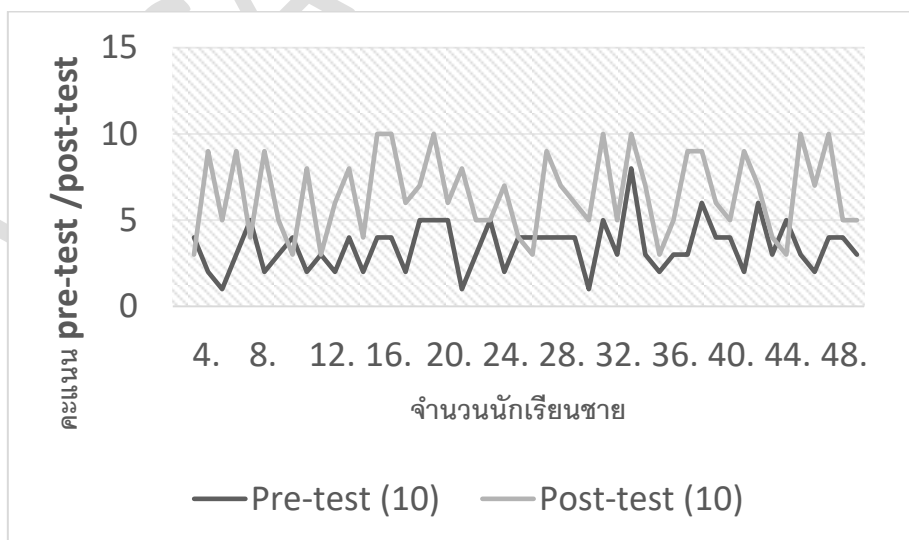
คณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5 โดยใช้คำภาษาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยการทำแบบทดสอบก่อนทำกิจกรรมการเรียนรู้ และหลังทำกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิม ได้นำเสนอข้อมูลทั่วไปและค่าเฉลี่ยก่อนและหลังดังต่อไปนี้

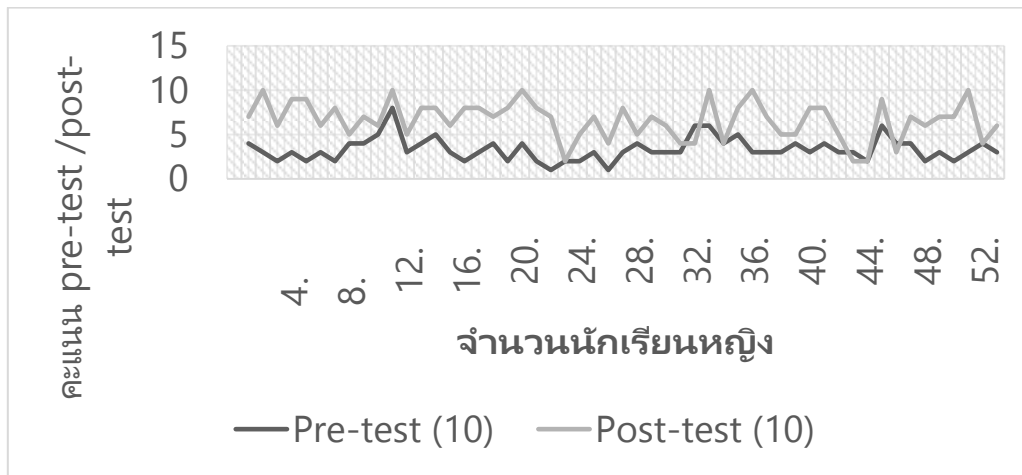
แผนภูมิที่ 1 สรุปผลทดสอบความคงทนระยะสั้นในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนหญิงและชาย

จากแผนภูมิที่ 1 จะพบว่าการทำแบบทดสอบในการจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5 ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ก่อนทำกิจกรรมการเรียนรู้คะแนนเต็ม 10 นักเรียนสอบได้คะแนนค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.41$ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.=1.37$ และหลังจากที่มีการเรียนรู้จำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นผ่านการทำกิจกรรมค่ายภาษา นักเรียนได้ทำแบบทดสอบอีกครั้ง ได้คะแนนค่าเฉลี่ย $\bar{x}=6.57$ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.=2.23$ จากผลสถิติข้างต้นพบว่าผลคะแนนก่อนและหลังการทำกิจกรรมของนักเรียนมีความแตกต่างกัน หลังทำกิจกรรมนักเรียนมีการจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น

แผนภูมิที่ 2 สรุปผลทดสอบความคงทนระยะสั้นในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชาย

จากแผนภูมิที่ 2 จะพบว่าการทำแบบทดสอบในการจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5 ก่อนทำกิจกรรมการเรียนรู้คะแนนเต็ม 10 นักเรียนสอบได้คะแนนเฉลี่ย $\bar{x}=3.48$ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.=1.43$ และหลังจากที่มีการเรียนรู้จำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นผ่านการทำกิจกรรมคำยภาษา นักเรียนได้ทำแบบทดสอบอีกครั้ง ได้คะแนนเฉลี่ย $\bar{x}=6.52$ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.=2.35$

แผนภูมิที่ 3 สรุปผลทดสอบความคงทนระยะสั้นในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนหญิง

จากแผนภูมิที่ 3 จะพบว่าการทำแบบทดสอบในการจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5 ก่อนทำกิจกรรมการเรียนรู้คะแนนเต็ม 10 นักเรียนสอบได้คะแนนเฉลี่ย $\bar{x}=3.34$ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.=1.31$ และหลังจากที่มีการเรียนรู้จำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นผ่านการทำกิจกรรมคำยภาษา นักเรียนได้ทำแบบทดสอบอีกครั้ง ได้คะแนนเฉลี่ย $\bar{x}=6.62$ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.=2.15$

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $S.D.$ ของคะแนนสอบนักเรียนที่ ทำแบบทดสอบทั้งก่อนและหลังการเรียนรู้การจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้น

การทดสอบ	Pre-test		Post-test	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
นักเรียนชาย-หญิง	3.41	1.37	6.57	2.23
นักเรียนชาย	3.48	1.43	6.52	2.35
นักเรียนหญิง	3.34	1.31	6.62	2.15

จากตารางที่ 3 พบว่า การจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในการ ทดสอบก่อนและหลังทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ จาก 3.41 เพิ่มขึ้นเป็น 6.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

S.D. จาก 1.37 เพิ่มขึ้นเป็น 2.23 ในส่วนของการจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนชายในการทดสอบก่อนและหลังทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ จาก 3.48 เพิ่มขึ้นเป็น 6.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. จาก 1.43 เพิ่มขึ้นเป็น 2.35 และการจำคำศัพท์ภาษาจีนในระยะสั้นของนักเรียนหญิง ในการทดสอบก่อนและหลังทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ จาก 3.34 เพิ่มขึ้นเป็น 6.62 และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. จาก 1.31 เพิ่มขึ้นเป็น 2.15 จากผลสถิติในการวิเคราะห์ ถึงแม้จำนวนนักเรียนหญิงและนักเรียนชายจะแตกต่างกัน แต่ผลวิเคราะห์สถิติโดยรวม จากค่าเฉลี่ยผลคะแนนของนักเรียนชายแสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีกว่านักเรียนหญิง

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากงานวิจัยนี้พบว่า การใช้กิจกรรมคำภาษาเป็นตัววัดการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 งานวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น โดยคณะผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการเรียนรู้การสอนแบบโต้ตอบมาสอนร่วมกับกิจกรรม โดยผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Wu Fen (2009) ที่นำทฤษฎีดังกล่าวเข้าไปสอนร่วมกับวิชาเรียนในห้องเรียนนักเรียนประถมศึกษา ด้วยจุดเด่นของทฤษฎีดังกล่าวคือการมีส่วนร่วม เน้นการสื่อสาร ของทั้งผู้สอนและผู้เรียน จึงทำให้ผลการเรียนและการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนมีประสิทธิภาพดีขึ้น

นอกจากนั้น ผลการวิจัยยังพบอีกว่า เพศยังมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาและการจดจำคำศัพท์ โดยผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Markovic (2007) ว่าด้วยเรื่องของเพศกับการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเขาสรุปว่า เพศหญิงสามารถเรียนรู้ภาษาได้เร็วและดีกว่าเพศชาย แต่ทฤษฎีดังกล่าวยังต้องอาศัยปัจจัยอื่นร่วมด้วย โดยปัจจัยหลักในการเรียนรู้ภาษาจะต้องดูสภาพแวดล้อมของตัวผู้เรียนหลายๆอย่าง เช่น ลักษณะนิสัย การเข้าสังคม ช่วงอายุ ครอบครัว เป็นต้น แต่เพศก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาเช่นกัน โดยถ้าเทียบอายุในเพศหญิงและชาย เพศหญิงจะเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าเพศชาย นอกจากนั้นในด้านการสะกดคำ การเขียน และการเรียนภาษา เพศหญิงจะพัฒนาการที่เด่นกว่าเพศชาย

อย่างไรก็ตามภายใต้ข้อจำกัดของเวลาในการดำเนินกิจกรรมคำภาษาในครั้งนี้ เป็นกิจกรรมที่ดำเนินร่วมกันของสาขาวิชาอื่นๆ 5 สาขา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส และภาษาจีน ซึ่งใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเพียงแค่ 1 วัน โดยกิจกรรมหลักกำหนดให้นักเรียนเวียนทำกิจกรรมแต่ละฐานเป็นเวลา 30 นาทีและวนจนครบทุกฐาน ซึ่งระยะเวลาตั้งแต่การทำแบบทดสอบก่อนเรียนถึงการทำแบบทดสอบหลังเรียน ในช่วงเวลานี้เห็นได้ว่า นักเรียนยังมีช่วงเวลาที่สามารรถูกครอบงวนได้ง่าย เช่น ระยะเวลา การเรียนรู้หลายๆภาษาพร้อมกัน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนลืมข้อมูลที่เรียนรู้ไปได้ ทั้งนี้ด้วยการคำนึงถึงข้อจำกัดของระยะเวลาในการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งสามารถลืมหรือ

สูญหายไปได้ตลอดเวลา ตัวนักเรียนเองจำเป็นต้องทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การจดจำคำศัพท์ในระยะเวลาที่สั้นที่ได้เรียนรู้ไปนี้สามารถเปลี่ยนเป็นการจดจำในระยะยาวได้

6. สรุปผลการวิจัย

ผลวิเคราะห์เรื่องความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนจากกิจกรรมคำยภาษาโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบ ส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ที่ดีขึ้น และการนำทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบมาประยุกต์ใช้ในคำยยังสามารถทำให้บรรยากาศในการทำกิจกรรมมีสีสันและมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้เพิ่มมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

ผลสัมฤทธิ์เรื่องความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โดยใช้กิจกรรมคำยภาษาตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบโต้ตอบ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น มีพัฒนาการด้านการจดจำคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นจำนวน 88 คน หรือร้อยละ 87.13 นักเรียนได้คะแนนเท่าเดิมมีจำนวน 7 คน หรือร้อยละ 6.93 ส่วนนักเรียนที่มีพัฒนาการลดลงมีจำนวน 6 คน หรือร้อยละ 5.94

เอกสารอ้างอิง

- ธีรดา จิตรบำรุง. (2552). การศึกษาการเขียนตัวอักษรจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดฝึกการเขียนระดับชั้น ป. 4/1 และ 4/2 (วิจัยในชั้นเรียน). กรุงเทพฯ: โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.
- นพวรรณ ใจสุข. (2556). การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 (ปวช.2). ค้นจาก <http://www.google.co.th/url>
- นวรรตน์ รามสูต และบัลลังก์ โรหิตเสถียร. (2558). ข่าวสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการ ศธ. ประกาศความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. ค้นจาก <http://www.moe.go.th/websm/2015/dec/454.html>
- ปัจฉิณ ฤทัย. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาธมศึกษาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้ แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน. วารสารวิจัย มสค ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 หน้า 55-72.
- เพ็ญญา คล้ายสิงห์โต และคณะ. (2560). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิง วิเคราะห์ภาษาไทยผ่านนิทานของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็๊ดูเมน. วารสารมนุษยศาสตร์. ปีที่ 24 ฉบับที่ 2. หน้า 116-138.
- รุ่งรัตน์ ศรีโพ. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิศรา ยางกลาง. (2556). การจัดกิจกรรมคำยพัฒนาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนในท้องถิ่นเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. ปีที่ 24 ฉบับพิเศษ มกราคม – ธันวาคม 2556 :1-12.
- ศิริยา คณิรวานนท์. (2541). คำยภาษาอังกฤษ: กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ

- การสื่อสารและสร้างเสริมเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน. สารนิพนธ์ปริญญาโทสาขาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ศุภราภรณ์วงศ์ชวัลย์. (2559). การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้าน การฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (*The Total Physical Response: TPR*) ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหา บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา.
- หญิงน ถิ ญื่อ อี. (2556). การใช้เกมคำศัพท์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปี ที่ 1 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิศา เบญจรัตน์นนท์. (2552). โครงการการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม ให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*. ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 หน้า 182-198.
- อนุวัติชัย เกียรติธรรม และคณะ. (2553). การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมครูสอนภาษาอังกฤษแบบ ค่ายกิจกรรม. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. ปีที่ 4 ฉบับที่ 1. หน้า 121-129.
- Bolinger, D. (1965). The atomization of meaning. *Language*, 41, 555-573.
- Garcia-Varcarcel, A. (2007). ICT in Collaborative Learning in the Classrooms of Primary and Secondary Education. DOSSIER. *Comunicar*, n. 42, v. XXI, 2014, *Media Education Research Journal*; ISSN: 1134-3478; pages 65-74.
- Ghadessy, M. (1998). Word Lists and Materials Preparation : A New Approach. *English Teachings Forum*. 17 (1) : 24 – 27.
- Gillingham, A. & Stillman, B.W. (1997). *The Gillingham Manual: remedial training for Students with specific disability in reading, spelling and penmanship*. (8th ed.). Cambridge, MA: Educators Publishing Service.
- Gu, P.Y. (2003). Vocabulary Learning in a Second Language: Person, Task, Context and Strategies. *TESL-Ej*. Vol. 7 No. 2. <http://www.tesl-ej.org/ej26/a4.html>
- Laufer, B. (2010). Lexical threshold revisited: Lexical text coverage, learners' vocabulary size and reading comprehension. *Reading in a Foreign Language*. Volume 22, No. 1 ISSN 1539-0578 pp. 15-30.
- Marion, T. (2008). The effect of gestures on second language memorization by young children. *Gesture*, *John Benjamins Publishing*, 8 (2), pp. 219 - 235.
- Read, J. (2000). *Assessing Vocabulary*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Markovic, I. (2007). Gender difference in children's language. *Annales Ser hist social*, 17(1),197-206.
- Oxford, R.L., (1990) *Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know*.

Boston: Heinle & Heinle.

Wu, F. (2009) *A research of Teacher-student Interactive Teaching in Primary School*

Classroom (Master's thesis). (Doctoral dissertation, Shandong Normal University, Shandong China),

Retrieved from <http://www.cnki.net/>

VACANA Journal

Effects of Lyrical Music in Different Languages on English Reading Comprehension of Thai Learners¹

Jaturaporn Kongbang

Pornpin Cherdsaksakul

Pakaporn Piriypithakporn²

Pakjira Boorapeth

Received 20 December 2018

Revised 19 March 2019

Published 26 March 2019

Abstract

The present study aims at investigating the effect of English and Thai lyrical music on Thai learners' reading comprehension, and comparing the outcome scores between detail items and main idea items, which are two important types of reading comprehension questions. Participants in this paper were thirteen students of Mae Fah Luang University majoring in English who were native of Thai, and had high proficiency in English language. The results indicated that the lyrical music distracted participants' reading comprehension. Nevertheless, there was no significant differences between Thai and English lyrical music. In addition, listening to music while reading affected participants' understanding in detail questions more than main idea questions since music was probably distracting participants' concentration of remembering all the detail more than comprehending the overall ideas or messages of the text.

---

¹ This research paper has been approved to be a partial fulfillment of Introduction to Psycholinguistics Course of 2nd Semester Academic Year 2017

² Fourth year English-major students of Mae Fah Luang University, Chiang Rai, Thailand, corresponding author: 5731006150@lamduan.mfu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของเพลงที่มีเนื้อร้องทั้งภาษาอังกฤษและไทย ต่อการอ่านจับใจความของนักเรียนไทย โดยมีการเปรียบเทียบผลลัพธ์การอ่านจับใจความ ทั้งในการอ่านจับใจความสำคัญและการอ่านจับใจความรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน กลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้ คือ นักเรียนชาวไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษสูง จำนวน 13 คน ผลการวิจัยพบว่าเพลงที่มีเนื้อร้องทำให้ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนลดลง อย่างไรก็ตามเพลงที่มีเนื้อร้องภาษาไทยและภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้การฟังเพลงในขณะที่อ่านจับใจความมีผลกระทบต่อการอ่านจับใจความรายละเอียดของเรื่องที่อ่านมากกว่าการอ่านจับใจความสำคัญ เนื่องจากเพลงอาจรบกวนทำให้นักเรียนมีสมาธิในการจดจำรายละเอียดทั้งหมดมากกว่าเข้าใจแนวคิดหรือข้อความโดยรวม

1. Introduction

It cannot be denied that teaching students to read accurately and fluently with comprehension is one of the main purposes of education. Reading plays an important role as a great deal of formal education relies on being able to read with understanding. Particularly, the reading process requires continuous practice, development, and refinement. In addition, reading requires creativity and critical analysis. (Erickson, Peters, & Strommer, 2006)

Reading comprehension is the process of making meaning from text. The simple purpose is to acquire an overall understanding of what is described in the text rather than to obtain the meaning from isolated words or sentences (Woolley, 2011).

Basically, there were various types of reading comprehension questions. Main idea questions and supporting details questions; however, were two important types of questions normally found in reading comprehension tests. According to the study of Day & Jeong-suk (2005), it was stated that main idea questions were the questions highlighting the most important nodal concept of a paragraph or the overall content of text, which expresses what the text is about. For example, what is main purpose of the conversation? On the other hand, supporting ideas questions required only reader's an understanding of the uncomplicated and simple meaning of the text, such

as the meaning of some words in text, times, events, and places. Questions of details were always answered straightforward and obviously from the text. For example, what I should do is. Accordingly, main idea questions were only capable of measuring readers' understanding of main points in the text. On the other hand, detail questions could be only utilized to measure readers' concentration while reading the text since readers were required to focus on what is exactly going on in the text. main idea questions were only capable of measuring readers' understanding of main points.

The comprehension involves the interaction of cognitive skills. Generally, it was found that proficiency in reading involves many variables such as automaticity of word recognition and familiarity with text structure by using sophisticated computer and eye-tracking technologies in order to make this process is more rapid, accurate, and automatic (Just & Carpenter, 1987; Pressley, 1998; Rayner, 1997; Stanovich, 2000; West, Stanovich, & Cunningham, 1995). For example, according to the study by Just and Carpenter (1987), it was discovered that good readers process over 80% of content words and 40% of function words on the page. Additionally, familiarity with text structure is believed to be an effect on reading comprehension that can distinguishes between good and poor readers. Knowledge of text type and organization is believed to have a facilitative effect on reading comprehension. According to Commander & Stanwyck (1997), a study investigating the comprehension monitoring of expository text in adult L1 readers indicated that good readers demonstrated more accurate recall of superordinate ideas regardless of text length than poor readers did. In addition, Commander and Stanwyck (1997) suggested that good readers have a good knowledge of structural elements of text and therefore have more accurate recall of the main ideas in the text. On the other hand, poor readers focused on details of paragraph.

Particularly, music indeed has been investigated to find the effects on reading comprehension over decades since it was found that both positive and negative comments concerning the effectiveness of music in reading comprehension are remarkably noticeable (Gillis, 2010). The outcomes of those previous studies can be illustrated as a complex picture. Many studies found that music with or without lyrics has different impacts on reading comprehension.

Obviously, several research papers found that listening music without lyrics while reading encourage reading comprehension whilst music with lyrics distracted ability of reading comprehension (Tonekaboni, 2017; Rashidi & Faham, 2011; Liapis, Giddens and Uhlenbrok, 2008).

One of the most widely publicized research studies of reading comprehension without-lyric condition is the study of effect of classical music on the reading comprehension of Iranian students. Rashidi and Faham (2011) stated in their study that participants who were reading with without-lyric classical music condition scored significantly higher than the with-lyrics condition. In related study by Tonekaboni (2017), there were two groups of participants; one were conditioned by Beethoven music while the other was not. Tonekaboni (2017) concluded that the music group showed greater increase in reading comprehension than non-music group. He therefore asserted that reading while listening to non-lyric music helps increase comprehension in reading. Similarly, Liapis, Giddens and Uhlenbrok (2008) tested the impacts of lyrical and non-lyrical music on reading comprehension. Participants were divided into two groups, and each group was asked to read the same article under two different musical conditions, one while listening to a song with lyrics and the other while listening to the same song without lyrics. Participants with the non-lyrical condition significantly scored. Nevertheless, they asserted that the difference was not outstanding. In relation to this, non-lyric music had a positive effect on cognitive ability, but there was no significant effects of the difference between lyrical and non-lyrical music (Tonekaboni, 2017)

Focusing on lyrical music, most widely publicized research studies of reading comprehension with-lyric condition found that lyrical music was more likely to be a barrier of reading comprehension (Anderson & Fuller, 2010; Liapis, Giddens & Uhlenbrock, 2008; Miller, 2014). Miller (2014) conducted the research on the differentiated effects of lyrical and non-lyrical music on reading comprehension of American undergraduates. Participants in his study were divided into five groups: no music group, lyrical classical music group, non-lyrical classical music group, lyrical rock music group, and non-lyrical rock music group. He concluded that non-lyrical classical music group outscored (15.294 out of 18) while lyrical classical music group received the lowest scores in this experiment (13.154 out of experiment). In relation to this, lyrical music is probably distracting readers' comprehension while reading. In related study by Gillis (2010), there

were seventy-one participants (American undergraduates) which were divided into three groups: silence condition group, lyric music condition group, and non lyrical condition group. It turned out that the performance of participants with silence condition group was better than other participants in the two music conditions. She concluded that there was a significant negative impact on participants' reading comprehension—simply put, lyrical music is prone to distract reading comprehension of participants. Nevertheless, as mentioned so far in many previous studies, the difference between lyrical and non-lyrical music was not significant in terms of distracting participants' reading comprehension.

Particularly, as it was found that the English language was native language of participants involved in the previous studies, it could be concluded that they were more likely to be familiar with the language in music. This means that listening to music of one's own native language would not much affect on reading comprehension. This line of this study then will move in the direction of determining how listening to non-native (The English Language) and native (Mother Tongue) music impact Thai students' reading comprehension. Therefore, the first discussable point of this study is that whether Thai and English lyrical music could have any significant effects on Thai learners' English reading comprehension

Additionally, with a number of research papers, reading comprehension tests were usually equipped with various types of questions in order to evaluate readers' comprehension of texts. Moreover, it was found that most of the previous studies merely presented the outcome of the effect of music towards reading comprehension without stating what types of questions are affected by lyrical music the most. Because different types of question require different levels of concentration, these questions could indicate the significant the readers' comprehension of English text while listening English lyrical music. Another discussable point of the present study therefore is that whether listening to English and Thai lyrical music could affect the main idea or details questions the most.

1.2 Objectives

1. To investigate the overall effect of English and Thai lyrical music on Thai learners' English reading comprehension.
2. To compare the correctness of detail questions and main idea questions of Thai learners' reading comprehension while listening to English and Thai lyrical music

1.3 Hypothesis

Listening to Thai lyrical music is more likely to distract the English reading comprehension for Thai students rather than listening English lyrical music.

2. Methodology

2.1 Participants

This study was conducted with one group of Thai learners at the age of 22, with the high level of proficiency by choosing 15 fourth-year students majoring in English studying at the Mae Fah Luang University, Thailand. Since they were a group of students who studying the most number of english courses (a minimum of 109 credits) comparing to non-English major students.

2.2 Instruments

There are four instruments in this study: the English lyrical music, the Thai lyrical music, English reading comprehension test I and English reading comprehension test II.

2.2.1 The English lyrical song

To measure participants' reading comprehension abilities, the English-lyrical song of "I see the light - Mandy Moore & Zachary Levi" was played online via Youtube within 10 minutes. The song was selected with reasons that it is not too fast and slow beat to follow.

2.2.2 The Thai lyrical song

To measure participants' reading comprehension abilities, the Thai-lyrical song of “เห็นแสง
ประกาย-ชนนัยน์ สุขวัญจน์” was played online via Youtube within 10 minutes. The song was selected
with the reasons that it is not too fast and slow to follow. Moreover, the song existed in Thai version
of the English-lyrical song of “I see the light - Mandy Moore & Zachary Levi”.

2.2.3 English reading comprehension test I

To measure participants' reading comprehension abilities while listening to the English-
lyrical song of “I see the light- Mandy Moore & Zachary Levi” which lasted for three and a half
minute, a long English conversational style of text was obtained, as provided in Appendix A. The
conversation was obtained from International English Language Testing System (IELTS) Practice
Book in academic level. The conversations found was a long dialogue between two people talking
face-to-face. It was equipped with information of the educational field. The conversation was
chosen because all participants, English major students, presumably know about. The test
consisted of twelve questions with four-answer multiple choices developed to measure reading
comprehension; 9 questions were the details of conversation and 3 questions were the main ideas.
With the scores, 1 mark would be given to the correct item for the details questions as it only
required the recognition of what they have seen in text. 2 marks on the other hand were for main
idea questions since it required the great effort manner in summarizing what the text really
describes.

2.2.4 English reading comprehension II

To measure participants' reading comprehension abilities while listening to the Thai-lyrical
song of “เห็นแสงประกาย โดย ชนนัยน์ สุขวัญจน์” which lasted for three and a half minute, a long English
conversation was obtained, as provided in Appendix B. The conversation was obtained from
International English Language Testing System (IELTS) Practice Book in academic level. The
conversations found was a long dialogue between two people talking face-to-face. It was equipped
with information of the educational field. The conversation was chosen because all participants ,

English major students, presumably know about. The test consisted of twelve questions with four-answer multiple choices developed to measure reading comprehension; 9 questions were the details of conversation and 3 questions were the main ideas. With the scores, 1 mark would be given to the correct item for the details questions as it only required the recognition of what they have seen in text. 2 marks on the other hand were for main idea questions since it required the great effort manner in summarizing what the text really describes.

2.3 Data Collection

The study findings were based on reading comprehension test I and II part. In reading comprehension test I, participants at the first stage were given English dialogue and at the same time were required to listen to English lyrical music within 10 minutes. During reading process, participants were prohibited to look at questions of the test. Then, they at the second stage were asked to complete twelve questions of reading comprehension test I with no limit of time.

In reading comprehension test II, participants at the first stage were given English dialogue and at the same time were required to listen to Thai lyrical music within 10 minutes. During reading process, participants were prohibited to look at questions of the test. Then, they at the second stage were asked to complete twelve questions of reading comprehension test I with no limit of time.

2.4 Data Analysis

The results were analysed into two main parts:

2.4.1 The total correctness of reading comprehension I and II

The total score of all participants were calculated into percentage. The final percentage of Thai lyrical and English lyrical group was then compared to find the significance in terms of effects.

2.4.2 The comparative analysis between the percentage of the correctness of detail items and main idea items

According to reading comprehension test I and II, the questions were categorized into two parts, detail items and main idea items. The final total from main ideas and details questions was

calculated to find the percentage of correctness. Then, each part was compared to find the significance in terms of effects.

3. Results

The results in this study were divided into two major parts: the total correctness of reading comprehension I and II and the comparative analysis between the percentage of the correctness of detail items and main idea items.

3.1 The total correctness of reading comprehension I and II

Reading comprehension test I aimed to investigate the effects of English lyrical music on reading comprehension, whilst Reading comprehension test II aimed to investigate the effects of Thai lyrical music towards reading comprehension. The percentages of the total correctness of reading comprehension I and II was shown in Figure 1.

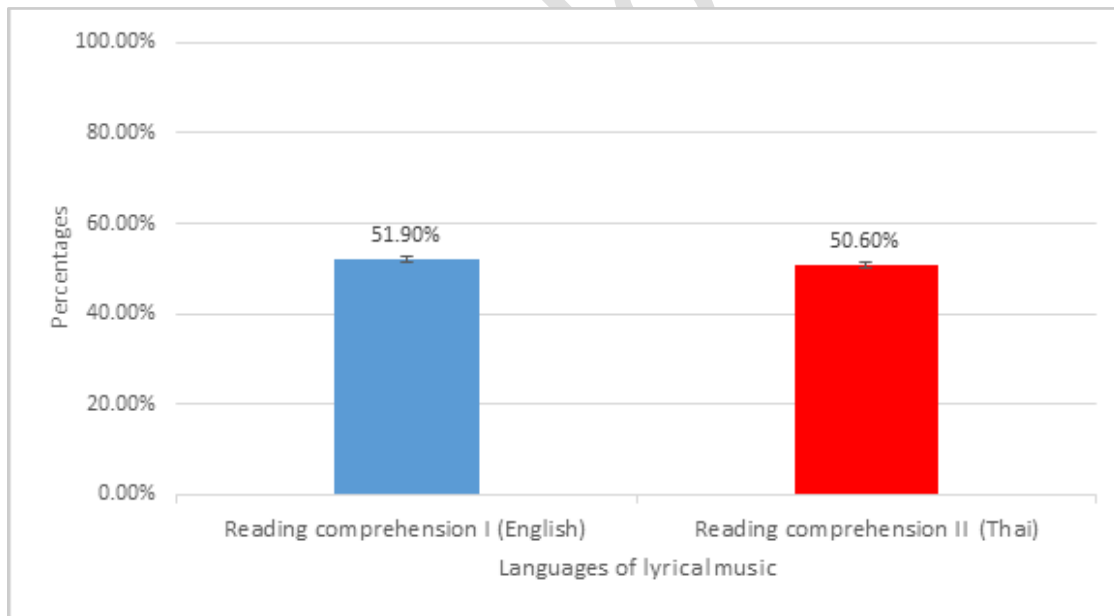

Figure 1 The total correctness of reading comprehension I and II

Figure 1 indicated that both English and Thai lyrical music distracted participants' reading comprehension since there were 51.90% (English lyrical music) and 50.60% (Thai lyrical music) of correctness. Moreover, the differences of the listening to English and Thai lyrical music seemed to impact the reading comprehension almost equally. This means that there was a slightly difference

between the results of reading comprehension I with English lyrical music condition and reading comprehension II with Thai lyrical music condition.

3.2 The comparative analysis between the correctness of detail items and main idea items

The percentages of the correctness of detail items and main idea items of reading comprehension I and II was shown in Figure 2.

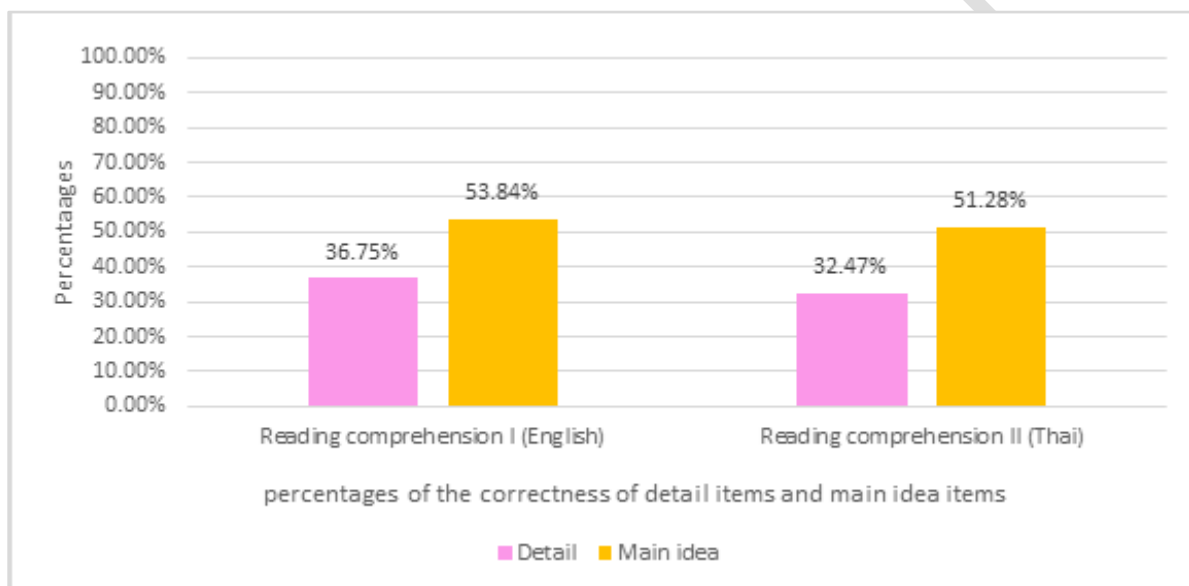

Figure 2 The comparative analysis between the percentage of the correctness of detail items and main idea items

Figure 2 showed that when comparing the detail questions part, the participants performed the greater scores of detail items while listening to English music as it was shown that the percentages of 36.75% of listening to English lyrical music condition was slightly higher than the percentages of 32.47% of listening to Thai lyrical music condition. With the main idea questions part, the result of listening to English lyrical music was slightly higher than listening to Thai lyrical music as well since the percentages of 53.84% was presented in English lyrical music condition and the percentages of 51.28% was presented in Thai lyrical music condition.

There were 36.75% (details questions) and 53.84% (main idea questions) of correctness in reading comprehension test I with English lyrical music condition while there were 32.47% (details

questions) and 51.28% (main idea questions) of correctness in reading comprehension test II with Thai lyrical music condition. It could be concluded that reading comprehension, especially in detail part was distracted by English and Thai lyrical music since the participants' performance in detail items was obviously lower than main idea items.

4. Conclusion and Discussion

Thirteen Thai students belonging to Mae Fah Luang University in the same level of proficiency were tested reading comprehension under two different conditions (English lyrical music and Thai lyrical music) within ten minutes. The answer to the research question was clear that is listening to non-native (The English Language) and native (Mother Tongue) lyrical music affects on reading comprehension. This means that listening to lyrical music distracts reading comprehension as indicated in the study by Anderson & Fuller (2010), Liapis, Giddens & Uhlenbrock (2008), Miller (2014), and Gillis (2010). Since participants might pay attention to lyrics in music rather than focusing on reading the passage, they were prone to not be able to catch all details in paragraph.

Additionally, the outcome was contrast to the hypothesis that reading comprehension might be more affected by Thai lyrical music than English lyrical music did. The outcome; on the contrary, indicated that there is no difference between listening to the songs in English lyrics (I see the light by Mandy Moore, Zachary Levi) and Thai lyrics (เห็นแสงประกาย โดย ชนนัยน์ สุขวัจน์) in terms of distracting participants' reading comprehension. This means that languages in music did not play an important role in reading comprehension. Obviously, one of the reasons that could best describe the result was that the proficiency of participant in this study was high in both English and Thai since the participants are fourth-year-MFU students who at least studied 109 credits of English courses; furthermore, all of them are Thai natives. Therefore, if readers were familiar with languages in music, the kind of languages might not be a barrier for reading while listening to music.

Moreover, it was clear that when listening to English lyrical music and listening to Thai lyrical music, participants received low percentage of correctness in detail questions, but high percentage in main idea questions. With the details questions, participants were required to pay very close

attention to every single piece of information in paragraph while participants encountering with main ideas questions were only required to cover the overall ideas of the text. This means that listening to music while reading distracted participants' reading comprehension since they could not catch some details in paragraph, but they could do better in understanding the overall ideas.

5. Recommendation

The outcome of the present study can be applied to reading skills—that is, the findings indicated that listening to music whether in what languages was more likely to distract learners' comprehension since participants have to put great effort into finding information while listening music. It seems reasonable, therefore, to advise teachers not to turn on the music while learners are reading.

To further the study, it is important that one more lyrical different language that is strange to participants be added since the participants were familiar with the languages (English and Thai) in music. The results therefore were almost the same.

Nevertheless, this study was done on a small population of participants over a short period of time. Reading comprehension of participants therefore may not be performed well enough in such a short exposure time. It is therefore recommended that more participants and a longer period of time are required.

References

- Anderson, S. A., & Fuller, G. B. (2010). Effect of music on reading comprehension of junior high school students. *School Psychology Quarterly*, 25(3), 178.
- Cambridge University (2016). *Cambridge English IELTS 11 Academic Student's Book with answers*. Cambridge, England: Cambridge University Press (JP).
- Commander, N. E., & Stanwyck, D. J. (1997). Illusion of knowing in adult readers: effects of reading skill and passage length. *Contemporary Educational Psychology*, 22, 39–52.
- Day, R., & Jeong-suk, P. (2005). Developing reading comprehension questions. *Reading in a foreign language*, 17(1), 60.

- Erickson, B. L., Peters, C. B., & Strommer, D. W. (2006). *Teaching first-year college students*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Gillis, A. (2010). The Effect of Background Music on Reading Comprehension and Self-Report of College Students. Retrieved from http://purl.flvc.org/fsu/fd/FSU_migr_etd-4286
- Liapis, Z., Giddens, Z., & Uhlenbrock, M. (2008). Effects of lyrical music on reading comprehension. Retrieved from <https://www.scribd.com/doc/216652314/Effects-of-Lyrical-Music-on-Reading-Comprehension>
- Just, M. A., & Carpenter, P. A. (1987). *The psychology of reading and language comprehension*. Boston, Mass.: Allyn & Bacon.
- Miller, C. (2014). The differentiated effects of lyrical and non-lyrical music on reading comprehension. *Theses and Dissertations*, 352. Retrieved from <https://rdw.rowan.edu/etd/352/>
- Pressley, M. (1998). *Reading instruction that really works*. New York: Guilford Press.
- Rashidi, N., & Faham, F. (2011). The effect of classical music on the reading comprehension of iranian students. *Theory and Practice in Language Studies*, 1(1). 74-82.
doi:10.4304/tpls.1.1.74-82
- Rayner, K. (1997). Understanding eye movements in reading. *Scientific Studies of Reading*, 1, 317–339.
- Stanovich, K. E. (2000). *Progress in understanding reading: scientific foundations and new frontiers*. New York: Guilford Press.
- Tonekaboni, M, A. (2017). The effect of Beethoven's music on reading comprehension of students with focus on Adhd. Retrieved from https://www.academia.edu/34832698/The_Effect_of_Beethovens_Music_on_Reading_Comprehension_of_Students_with_Focus_on_ADHD
- West, R. F., Stanovich, K., & Cunningham, A. (1995). Compensatory progresses in reading. In R. Dixon & L. Backman (Eds.), *Compensating for psychological deficits and declines: Managing losses and promoting gain*. 275–296. Hillsdale, NJ: Erlbaum.

Woolley, G. (2011). *Reading Comprehension*. Netherland: Springer Netherlands. doi: 10.1007/978-94-007-1174-7.

Appendix A

Conversation I

Question 1-11 are about the following conversation.

LISA: Ok, Greg, so I finally managed to read the article you mentioned - the one about the study on gender in physics.

GREG: About the study of college students done by Akira Miyake and his team? Yeah. I was interested that the researchers were actually a mix of psychologists and physics. That's an usual combination.

LISA: Yeah. I got a little confused at the first about which students the study was based on. They weren't actually majoring in physics - they were majoring in what's known as the STEM disciplines. That's science. Technology, engineering, and ...

GREG: ... and math. Yes, but they were all doing physics courses as part of their studies.

LISA: That's correct. So as I understood it, Miyake and co started from the fact that women are underrepresented in introductory physics courses at college, and also that on average, the women who do enrol on these courses perform more poorly than the men. No one really knows why this is the case.

GREG: Yeah. But what the researchers wanted to find out was basically what they could do about the relatively low level of women's result. But in order to find a solution they needed to find out more about the nature of problem.

LISA: Right - Now let's see if I can remember ... it was that in the physics class, the female students thought the male students all assumed that women weren't any good any physics ... was that it? And they thought that the men expected them to get poor results in their tests.

GREG: That's was the women thought, and that made them nervous, so they did get poor results. But actually they were wrong .. No one was making any assumptions about the female students at all.

LISA: Anyways, what Miyake's team did was quite simple - getting the students to do some writing before they went into the physics class. What did they call it?

GREG: Values-affirmation - they had to write an essay focusing on things that were significant to them, not particularly to do with the subject they were studying, but more general things like music, or people who mattered to them.

LISA: Right. So the idea of doing the writing is that this gets the students thinking in a positive way.

GREG: And putting these thoughts into words can relax them and help them overcome the psychological factors that lead to poor performance. Yeah. But what the researchers in the study hadn't expected was that this one activity raised the women's physics grades from the C to the B range.

LISA: A huge change. Pity it wasn't to an A, but still No, but it does suggest that the women were seriously underperforming beforehand, in comparison with the men.

GREG: Yes. Mind you , Miyake's article left out a lot of details. Like, did the students do the writing just once, or several times? And had they been told why they were doing the writing? That might have affected the results.

LISA: You mean, if they know the researchers thought it might help them improve, then they'd just try to fulfil that expectation?

GREG: Exactly.

GREG: So anyway, I thought for our project we could do a similar study, but investigate whether it really was the writing activity that had that result.

LISA: OK. So we could ask them to do a writing task about something completely different .. something else, like an oral task.

LISA: Or even, half do the same writing task as in the original research and half do a factual writing task. Then we'd see if it really is the topic that made the difference, or something else.

GREG: That's it. Good. So at our meeting with the supervisor on Monday we can tell him we've decided on our project. We should have our aims ready by then. I suppose we need to read the original study - the article's just a summary.

LISA: And there was another article I read, by Smolinsky. It was about her research on how women and men perform in mixed teams in class, compared with single-sex teams and on their own.

GREG: Let me guess ... the women were better at teamwork.

LISA: That's what I expected, but actually the men and the women got the same results whether they were working in teams or on their own. But I guess it's not that relevant to us.

GREG: What worries me anyway is how we're going to get everything done in the time.

LISA: We'll be OK now we know what we're going. Thought I'm not clear how we assess whether the students in our experiment actually make any progress or not .....

GREG: No. We may need some advice on that. The main things to make sure we have the right size sample, not too big or too small.

LISA: That shouldn't be difficult. Right, what do we need to do next? We could have a look at the timetable for the science classes ... or perhaps we should just make an appointment to see one of the science professors. That'd be better.

GREG: Great. And we could even get to observe one of the classes.

LISA: What for?

GREG: Well .. OK maybe let's just go with your idea. Right. Well...

Reading comprehension questions

1. The students in Akira Miyake's study were all majoring in
  - a. Physics.
  - b. Psychology or physics.
  - c. Science, technology, engineering or mathematics.
  - d. **None of above**
2. The aim of Miyake's study was to investigate
  - a. What kind of women choose to study physics
  - b. A way of improving women's performance in physics
  - c. Whether fewer women than men study physics at college.
  - d. **None of above**
3. The female physics students were wrong to believe that
  - a. The teachers marked them in an unfair way
  - b. The male students expected them to do badly
  - c. Their test results were lower than the male students'
  - d. **None of above**
4. Miyake's team asked the students to write about
  - a. What they enjoyed about studying physics
  - b. The successful experiences of the other people
  - c. Something that was important to them personally
  - d. **None of above**
5. What was the aim of the writing exercise done by the subject?
  - a. To reduce stress
  - b. To strengthen verbal ability
  - c. To encourage logical thinking
  - d. **None of above**

6. What surprised the researchers about the study?
  - a. How few students managed to get A grades
  - b. The positive impact it had on physics results for women
  - c. The difference between male and female performance
  - d. **None of above**
7. Greg and Lisa decide in their own project that they will compare the effects of____?
  - a. Two different writing tasks
  - b. A writing task with an oral task
  - c. Two different oral tasks
  - d. **None of above**
8. The main finding of Smollensky's research was that class teamwork activities
  - a. Were most effective when done by all-women groups
  - b. Had no effect on the performance of men or women
  - c. Improved the results of men more than of women
  - d. **None of above**
9. What will Lisa and Greg do next?
  - a. Talk to a professor
  - b. Observe a science class
  - c. Look at the science timetable
  - d. **None of above**
- 10 What is the main purpose of their conversation?
  - a. Find out pros and cons of numerous studies they have read
  - b. Have a discussion about their project
  - c. Make an appointment with their teachers
  - d. **None of above**

11 What should be the title of Lisa and Greg's research?

- a. The Factors Affecting Low Performances of Women in Physics
- b. The Strategies to Improve Performances in Physics
- c. The Gender Study in Physics
- d. **None of above**

12 What is the tone of the second part of their conversation?

- a. Objective
- b. Optimistic
- c. Apathetic
- d. **None of above**

_____/15 Marks

Appendix B

Conversation II

Question 1- 11 are about the following conversation.

HELEN: I've brought my notes on our Biology Field Trip to Rocky Bay, Colin, so we can work on our report on the research we did together.

COLIN: OK. I've got mine too. Let's look at the aims of the trip first.

HELEN: Right. What did you have?

COLIN: I just put something about getting experience of the different sorts of procedures used on a field trip. But we needed something about what causes different organisms to choose particular habitats.

HELEN: I agree. And something about finding out how to protect organisms in danger dying out?

COLIN: I our aims? But we weren't really looking at that.

HELEN: I suppose not. OK, now there's the list of equipment we all had to bring on the field trip. What did they tell us to bring a ruler for?

COLIN: It was something about measuring the slope of the shore, but of course we didn't need it because we were measuring wind direction, and we'd brought the compass for that ....

HELEN: But not the piece of string to hold up in the air! Didn't Mr Blake make a fuss about us leaving the behind.

COLIN: Yeah. He does go on. Anyway it was easy to get one from another of the students.

HELEN: Now, the next section's the procedure. I sent you the draft of that.

COLIN: Yeah. It was clear, but I don't think we need all these details of what time we left and that time we got back and how we divided up the different research tasks.

HELEN: OK. I'll look at that again.

COLIN: Then we have to describe our method of investigation in detail. So let's begin with how we measured wave speed. I was surprised how straightforward that was.

HELEN: I'd expected us to have some sort of high-tech device, not just stand there and count the number of waves per minute. Not very precise, but I suppose it was good enough. But the way we measured the amount of salt was interesting.

COLIN: in the water from the rock pools?

HELEN: Yeah, oh, I wanted to check the chemicals we used in the lab when we analysed those samples - was it potassium chromate and silver nitrate?

COLIN: That's right.

HELEN: OK. And we need the map of the seashore. You just left that to me. And I had to do it while the tide was low, well that was OK, but the place I started it from was down on the beach, then I realised I should have gone up higher to get better visibility, so I had to start all over again. But at least I'd got the squared paper or I'd have had problems drawing it all to scale.

COLIN: Yes, it looks good. We could get a map of the region off the internet and see if we need to make any changes.

HELEN: I had a look but I couldn't find anything. But you took some pictures, didn't you?

COLIN: Yeah. I'll email you them if you want.

HELEN: OK. I'll make my amendments using those, then I can scan it into our report. Great.

HELEN: Now when we get our findings I thought we could divide them up into the different zones we identified on the shore and the problems organisms face in each zone. So for the highest area....

COLIN: ... the splash zone?

HELEN: Yeah, we found mostly those tiny shellfish that have strong hard shells that act as protection.

COLIN: But not from other organisms that might eat them, predators?

HELEN: No, that's not the main danger for them. But the shells prevent them from drying out because they're in the open air for most of the time.

COLIN: Right. And since they're exposed, they need to be able to find some sort of shelter, or cover themselves up, so they don't get too hot. Then in the middle and lower zones, nearer the sea, we need to discuss the effects of wave action ....

HELEN: Yes, and how organisms develop structures to prevent themselves from being swept away, or even destroyed by being smashed against the rocks.

COLIN: I haven't done anything on the geological changes. I don't know what to put for that.

HELEN: No, we weren't concentrating on that. Maybe we need to find some websites.

COLIN: Good idea. I've got the lecture notes from Mr Blake's geology course, but they're too general. But we could ask him which books on our Reading List might be most helpful.

HELEN: Right. OK, now I did a draft of the section of source of possible error in our research, but I don't know if you agree. For example, the size of sample, and whether it's big enough to make any general conclusion from. But I thought actually we did have quite a big sample.

COLIN: We did. And our general method of observation seemed quite reliable. But we might not be all that accurate as far as the actual numbers go.

HELEN: Yeah, we might have missed some organisms - If they were hiding under a rock. For example. I wasn't sure about the way we described their habitats. I decided it was probably OK.

COLIN: Yeah, and the descriptions we gave of the smaller organism, they weren't very detailed, but they were adequate in this context. I'm not sure we identified all the species correctly though.

HELEN: OK, we'd better mention that. Now, how ....

Reading comprehension questions

1 What equipment did they forget to take on the Field trip?

- a. String
- b. A compass
- c. A ruler
- d. **None of above**

2 In Helen's procedure section, Colin suggests a change in

- a. The order in which information is given
- b. The way the information is divided up
- c. The amount of the information provided
- d. **None of above**

3 What do they say about the method they used to measure wave speed?

- a. It provided accurate results.
- b. It was simple to carry out.
- c. It required special equipment.
- d. **None of above**

4 What mistake did Helen make when first drawing the map?

- a. She choose the wrong sale.
- b. She stood in the wrong place.
- c. She did it at the wrong time.
- d. **None of above**

6 What do they decide to do next with their map?

- a. Scan it onto a computer
- b. Check it using photographs
- c. Ad information from the internet
- d. **None of above**

7 Which problem affecting organisms in the splash zone are mentioned ?

- a. high temperatures
- b. Strong winds
- c. Lack of food
- d. **None of above**

8 Why did they have to bring a ruler for their field trip?

- a. To measure the size of the shellfish
- b. To measure the slope of the shore
- c. To measure the size of organism
- d. **None of above**

9 What are the chemicals they use in the lab to analyse the samples?

- a. Silver nitrate and Potassium
- b. Sodium bicarbonate and Carbonic acid
- c. Glucose and Carbon
- d. **None of above**

10 What is the main purpose of their discussion?

- a. Share experience of having field trip
- b. Have a discussion about the report of their research
- c. Inform their friends of results from the field trip
- d. **None of above**

11 Which part is not included in their report?

- a. Factors affecting where organisms live
- b. Technique for classifying different organisms
- c. Procedure of investigation
- d. **None of above**

12 What is the tone of their conversation?

- a. Objective
- b. Pessimistic
- c. Apathetic
- d. None of above

_____/15 Marks

VACANA Journal

ความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

Misunderstandings over the Messaging Application LINE

ศิริพร ปัญญาเมธีกุล¹

Received 4 December 2018

Revised 2 April 2019

Published 11 April 2019

บทคัดย่อ

การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์เป็นการสื่อสารที่นิยมมากในประเทศไทย เนื่องจากเป็นการสื่อสารที่ผู้สนทนาสามารถพูดคุยได้เสมือนเห็นหน้ากัน แต่อย่างไรก็ตาม ความสะดวกรวดเร็วในการสนทนาทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันเกิดขึ้น ในงานวิจัยนี้จึงทำการวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ โดยเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 100 คน และใช้แนวคิดความเข้าใจไม่ตรงกันของบาสซันเนลล่าและดามิอาโน (Bazzanella & Damiano, 1999) ในการวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างแบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์พบว่าสาเหตุสำคัญของการเข้าใจไม่ตรงกันเกิดจากการอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ และการตีความหมายในการสื่อสารผิด นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์พบความต่างเพียงข้อเดียวที่มีความสัมพันธ์กับเพศ คือ เพศชายให้ความสำคัญกับความเข้าใจไม่ตรงกันที่เกิดจากการอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความมากกว่าเพศหญิงเป็นพิเศษ

คำสำคัญ: ความเข้าใจไม่ตรงกัน การปฏิสัมพันธ์ การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

Abstract

Communication through the application Line is a very popular in Thailand since it is like talking face to face. However, the ease of communication sometimes leads to misunderstandings. In this research, we analyze the causes of misunderstanding in communication through the application Line. Data were collected from 100 participants who complete a questionnaire. The framework of Bazzanella & Damiano (1999) was used to analyze the data and to construct a questionnaire. The analysis shows that the major cause of misunderstandings was due to incomplete reading, skipping messages and wrong interpretation of communication. We found that the only difference between genders was that

---

¹ รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

males put more importance on misunderstandings caused by the incomplete reading of the text and skipping messages than did females.

Keywords: Misunderstandings, Interaction, Messaging Application LINE

1. บทนำ

การสื่อสารในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปมากจากอดีต จากการเขียนจดหมาย การใช้โทรศัพท์บ้าน การสื่อสารที่ไม่เห็นหน้ากัน เปลี่ยนแปลงไปเป็นการใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail: email) การสนทนาในห้องสนทนา (chat room) การสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (social network) การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ (messaging application line) การสื่อสารมีความสะดวก รวดเร็ว และเข้าถึงผู้ส่งสารและผู้รับสารได้ทุกที่ ทุกเวลา และเป็น การสื่อสารที่เป็นที่นิยมแก่บุคคลทั่วไปเป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตาม การสนทนาออนไลน์ไม่ได้มีความราบรื่นตลอดเวลา บ่อยครั้งที่การสนทนาเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันได้ เช่น

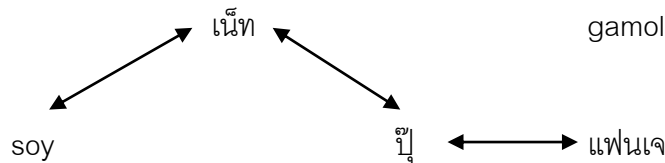
(1) การสนทนาในห้องสนทนายระหว่าง ปู่ เน้ท แฟนเจ และ soy

1. เน้ท: ซอยเล่นไหน เรียน/ทำงานคะ
2. soy: ทำงานครับ
3. เน้ท: ทำงานอะไรคะ อยู่แถวไหนเนี่ย บอกได้เปล่าคะ
4. soy: ตอนนี้อยู่ที่โรงงาน
5. เน้ท: ปู่ เล่นไหนหะ เรียน/ทำงานคะ
6. soy: ทำอยู่ที่เมืองชลครับ
7. ปู่: แฟนเจคุยมาได้เลยปู่ว่างอยู่
8. ปู่: เน้ทคุยกับปู่ได้ครับ
9. แฟนเจ: ปู่เราคุยด้วยได้ไหม
10. เน้ท: คุยกับปู่ก็ได้คะ
11. แฟนเจ: ซื่ออะไร
12. gamol: I just logged on .... สวัสดีจ้า
13. ปู่: ถ้ามปู่หะรอครับ
14. เน้ท: แล้วเลิกงานก็โหมงคะซอย เหนื่อยหรือเปล่าคะ
15. แฟนเจ: ค่ะ
16. ปู่: คุยไม่ถูกเลย

² ในบทสนทนาเป็นการเขียนของผู้สนทนาจริง คำผิดที่เกิดขึ้นจะไม่มีการแก้ไข เพื่อคงรูปแบบที่เกิดขึ้นจริงไว้ เช่น บรรทัดที่ 4 “ตอนนี” มาจาก “ตอนนี้” และบรรทัดที่ 20 “ไม่ใฝ่ช” มาจาก “ไม่ใช่”

17. soy: แล้วเนื้ทละ
18. เนื้ท: ปู้ไม่ได้คู้ยกับเนื้ทเหรอคละ
19. เนื้ท: เร็ยนด่วยท้งำนด่วยคละ
20. ปู้: อ้วเห็นเนื้ทคู้ยกับชอยออยู่ไม่ไฟซ์เหรอ

จากตัวอย่าง (1) สามารถวิเคราะห์การเชื่อมโยงของการปฏิสัมพันธ์ได้ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 การเชื่อมโยงการปฏิสัมพันธ์ของผู้สนทนาในห้องสนทนา

ในการสนทนา เนื้ทพูดกับ soy เนื้ทพูดกับปู้ และปู้พูดกับแฟนเจ แต่ในการสนทนาเกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน พิจารณาได้จากปู้พูดกับเนื้ทในข้อความที่ 13 ว่า “ถามปู้เหรอครับ” และเนื้ทเริ่มเกิดความสงสัยว่าปู้พูดกับใครอีกในข้อความที่ 18 “ปู้ไม่ได้คู้ยกับเนื้ทเหรอคละ” นอกจากนี้ ปู้กล่าวในข้อความที่ 16 ว่า “คู้ยไม่ถูกเลย” เห็นได้จากข้อความที่ 13 และ 16 เนื่องจากปู้พูดกับแฟนเจในข้อความที่ 7 “แฟนเจคู้ยมาได้เลยปู้ว่างอยู่” และพูดกับเนื้ทในข้อความที่ 8 “เนื้ทคู้ยกับปู้ได้ครับ” ไปพร้อมกัน จึงทำให้รู้สึกสับสนไม่รู้ว่ามีใครคู้ยกับตนเอง ปัญหาความเข้าใจไม่ตรงกันเกิดจากการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนาไม่เห็นหน้ากันและข้อความที่ส่งถูกเรียงลำดับโดยระบบ ทำให้ข้อความไม่เกาะเกี่ยวกันเป็นคู่ถ้อยคำ (adjacency pairs) การถาม-การตอบ คู่ถ้อยคำถูกแยกด้วยข้อความของผู้สนทนาคนอื่น จึงทำให้ผู้สนทนาเกิดความสับสนในการสนทนา (Herring, 1999: Online) เช่น ข้อความที่ 5 เนื้ทถามปู้ว่า “ปู้ เล่นไหนเหรอ เร็ยน/ทำงานคละ” แต่ปู้ตอบกลับในข้อความที่ 13 “ถามปู้เหรอครับ” แสดงความไม่แน่ใจ ไม่เข้าใจในการสนทนาว่าใครพูดคู้ยกับใคร

นอกจากนี้ จากการศึกษาพบตัวอย่างการเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ ดังตัวอย่าง (2)

(2) การสนทนาที่เกิดขึ้นในแอปพลิเคชันไลน์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์

นักศึกษา: แล้วบทความละคะ

อาจารย์: บทความไหนคะ

อาจารย์: ไม่เข้าใจ

นักศึกษา: paper ที่ อ.ส่งปลายภาคอะคะ

อาจารย์: อ้อ

อาจารย์: งานวิจัย

ตัวอย่าง (2) อาจารย์ไม่เข้าใจในสิ่งที่นักศึกษาถาม เนื่องจากนักศึกษาให้ข้อมูลที่สั้นไม่มีการอ้างอิงหรือกล่าวถึงสิ่งอื่นมาก่อนและนักศึกษาใช้คำว่า “บทความ” ซึ่งไม่ถูกต้อง เนื่องจากงานที่อาจารย์สั่งไม่ใช่บทความ แต่งานที่มอบหมายให้ทำ คือ “งานวิจัย” ความเข้าใจไม่ตรงกันในที่นี้จึงเกิดจากการใช้คำที่ไม่ตรงกับความเข้าใจของผู้ฟัง

จากตัวอย่างที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาว่าความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์เกิดขึ้นจากสาเหตุใด เกิดจากความเข้าใจไม่ตรงกันในระดับสัทศาสตร์ วากยสัมพันธ์ อรรถศาสตร์ วัจนปฏิบัติศาสตร์ หรือเกิดจากข้อจำกัดของช่องทางการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ และในปัจจุบันจากการสัมภาษณ์ไม่เป็นทางการกับเพื่อนร่วมงาน นักศึกษา ญาติ และบุคคลที่รู้จักพบว่าคนส่วนมากใช้แอปพลิเคชันไลน์ในการสนทนากับผู้อื่น ดังนั้น การศึกษาการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์จึงมีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นการสนทนาที่ใกล้ชิดและเกิดขึ้นกับทุกคนในแทบทุกวัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

2. ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับความเข้าใจไม่ตรงกันของผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์จำนวน 100 คน ในช่วงเดือนมิถุนายนถึงกรกฎาคม 2561 โดยสอบถามจากคนทำงานและนักศึกษากลุ่มละ 50 คน รวมเป็น 100 คน งานวิจัยนี้ผ่านคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์หมายเลขรับรอง SWUEC/X130/61X

แบบสอบถามสร้างขึ้นโดยใช้แนวคิดของบาซซาเนลล่าและดามิอาโน (Bazzanella & Damiano, 1999: 819) ซึ่งแบ่งระดับความเข้าใจไม่ตรงกันโดยพิจารณาตามหลักทางภาษาศาสตร์ คือ ระดับเสียง (phonetics) ระดับวากยสัมพันธ์ (syntax) ระดับคำ (lexicon) ระดับอรรถศาสตร์ (semantics) ระดับวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics) และผู้วิจัยเพิ่มคำถามบางข้อเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่อง (discourse) และคำถามที่เกิดขึ้นจากระบบแอปพลิเคชันไลน์ รวมถึงพิจารณาจากข้อมูลการสำรวจเบื้องต้นในการสนทนาบนแอปพลิเคชันไลน์ของ 7 ไลน์กลุ่ม โดยมีผู้สนทนาประมาณ 8-10 คน/กลุ่ม รวม 9,246 ข้อความ และรวบรวมจากการสัมภาษณ์ สอบถามผู้ใช้แอปพลิเคชันไลน์ที่ประสบปัญหาในการสื่อสารและเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันเกิดขึ้นทำให้ได้คำถามในแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ ดังนี้

1. การใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน เช่น การสะกดคำไม่ถูกต้อง การใช้คำกำกวม
2. การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน
3. การใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน

4. เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน
5. การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ
6. การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง
7. การส่งข้อความผิดกลุ่มหรือผิดคน
8. การตีความอิมิติคอนหรือสติ๊กเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกัน
9. การตีความหมายในการสื่อสารผิด
10. ความรู้ในเรื่องที่สนทนาไม่เท่ากัน

คำถาม 10 ข้อนี้ มีที่มาจาก

ข้อ 1 การใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน ซึ่งรวมทั้งการใช้เสียงและคำในข้อนี้ ซึ่งระดับเสียง ผู้วิจัยยกตัวอย่างเรื่องการสะกดคำไม่ถูกต้อง เนื่องจากในการสนทนาผ่านห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ขาดการได้ยินเสียง (Herring, 1999: Online) แอปพลิเคชันไลน์ก็เช่นเดียวกันเป็นการสนทนาที่ขาดการได้ยินเสียง สิ่งที่จะสะท้อนออกมาแทนเสียงจึงปรากฏในรูปเขียนเท่านั้น จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นพบว่าการสะกดคำไม่ถูกต้องเป็นหนึ่งในวิธีที่ผู้สนทนาใช้การอธิบายถึงเสียงที่ผู้สนทนาต้องการสื่อและให้เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด เช่น คำว่า “เลย” เป็น “เบย” หมายถึง “พ้นหรือเกินจุดที่กำหนด” หรือคำว่า “แล้ว” เป็น “แบ้ว” หมายถึง “ลักษณะอาการกระทำใดๆ เสริจ ลื่น จบ ล่วงไป หรือสุดสิ้นลง” ด้วยการใช้อักษร “บ” สะกดแทนอักษร “ล” ทำให้คำดูไม่เป็นทางการและสร้างความสับสนทสนมกับผู้สนทนา ส่วนระดับคำตัวอย่างที่พบเป็นการใช้คำกำกวม เช่น “ร้องเลย” คำว่า “ร้อง” ทำให้ผู้สนทนาเข้าใจไม่ตรงกันว่าเพื่อนต้องการให้ผู้สนทนา “ร้องให้ออกมา” หรือ “ร้องกรี๊ดออกมาเลย”

ข้อ 2 เป็นคำถามในระดับวากยสัมพันธ์ พิจารณาที่การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน เป็นคำถามที่ครอบคลุมการเขียนโครงสร้างที่ไม่เป็นทางการ การเขียนโดยขาดประธาน หรือกริยา หรือกรรม หรือการเขียนโครงสร้างที่สลับกัน เช่น ผู้สนทนากล่าวว่า “บ้านหมาชอบ” ทำให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายไม่เข้าใจ ซึ่งจริงๆ คือ “หมาชอบบ้านของเล่นนี้”

ข้อ 3 เป็นคำถามในระดับอรรถศาสตร์ พิจารณาที่การใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน เช่น ผู้สนทนากล่าวว่า “ไม่ได้อะไรนะ” ผู้สนทนาอีกฝ่ายคิดคนละความหมาย คือ ความหมายแรก “ไม่ได้มีปัญหาอะไร” ความหมายที่สอง “สิ่งที่ทำไม่ได้มีประโยชน์อะไร” เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาพูดหลายเรื่องและพูดพร้อมกันหลายคนในเวลาเดียวกัน

ข้อ 4-6 และข้อ 9-10 เป็นคำถามในระดับวัจนปฏิบัติศาสตร์และข้อความต่อเนื่อง ซึ่งเน้นที่การเข้าใจความหมายทั้งหมดของสารโดยรวม ซึ่งจากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นพบเหตุการณ์ ดังนี้

4. เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน
5. การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ

6. การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง
9. การตีความหมายในการสื่อสารผิด
10. ความรู้ในเรื่องที่สนทนาไม่เท่ากัน

ข้อ 7-8 เป็นคำถามเฉพาะที่เกิดขึ้นในการสนทนาผ่านแอปพลิเคชันไลน์ คือ การส่งข้อความผิดกลุ่มหรือผิดคน เนื่องจากกำลังตอบข้อความกับเพื่อนในไลน์กลุ่มหลายกลุ่มพร้อมกัน จึงเกิดการตอบกลับไลน์กลุ่ม และการตีความอิมติคอนหรือสติ๊กเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกัน เช่น สติกเกอร์ที่ส่งมาทำหน้าสงสัย แต่ผู้ส่งไม่ได้คิดว่าเป็นหน้าสงสัย ทำให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายไม่เข้าใจว่าต้องการสื่อความหมายอะไร

การวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ใช้โปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้สถิติ ดังนี้

- 1) ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้ในการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของการประเมินสาเหตุของความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ของคำถามทั้ง 10 ข้อ
- 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินสาเหตุของความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ของข้อคำถามต่างๆ ระหว่าง เพศ (ชาย/หญิง) อาชีพ (คนทำงาน/นักศึกษา) โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ t-test
- 3) เปรียบเทียบความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยคะแนนประเมินสาเหตุของความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ของข้อคำถามต่างๆ ระหว่าง กลุ่มอายุ (18-27 ปี/28-37 ปี/ 38-47ปี/ 48 ปีขึ้นไปโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน One way ANOVA (F-test)

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิดความเข้าใจไม่ตรงกัน (misunderstandings)

ทซันเน่ (Tzanne, 2000: 39) ให้ความหมาย “ความเข้าใจไม่ตรงกัน” คือ การสื่อสารที่ไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อแตกต่างจากสิ่งที่ผู้ฟังเชื่อหรือคิด หรือที่ไวกันด์ (Weigand, 1999: 764) กล่าวถึงความเข้าใจไม่ตรงกัน คือ ความเข้าใจเพียงบางส่วนหรือความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนจากสิ่งที่ผู้พูดตั้งใจที่จะสื่อสาร หรือความเข้าใจที่ตรงกันข้ามกับความหมาย/ถ้อยคำของผู้สนทนาอีกฝ่าย หรือการที่ผู้สนทนาอีกฝ่ายเข้าใจผิดหรือไม่ระมัดระวังกับสิ่งนั้น ดูอา (Dua, 1990: 115) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง โดยความเข้าใจไม่ตรงกันของผู้พูดเกิดจาก

1. ผู้พูดไม่สามารถรับรู้หรือเข้าใจความตั้งใจ เจตนาของผู้สนทนาอีกฝ่ายได้อย่างถูกต้อง
2. ผู้พูดสามารถรับรู้หรือเข้าใจความตั้งใจ เจตนาของผู้สนทนาอีกฝ่ายได้อย่างถูกต้อง แต่ไม่สามารถบรรยายออกมาได้

3. ผู้พูดมีความสามารถทั้งการรับรู้และบรรยาย แต่ไม่สามารถแสดงความตั้งใจหรือเจตนาได้ เพราะผู้พูดไม่ต้องการกระทำ หรือเพราะกฎความสุภาพ การปฏิสัมพันธ์ และอื่นๆ ที่บังคับให้ผู้พูดไม่สามารถกระทำได้

ส่วนความเข้าใจไม่ตรงกันของผู้ฟัง ดูอา (Dua. 1990: 119) แบ่งความเข้าใจไม่ตรงกันในการรับรู้ และเข้าใจของผู้ฟังจากน้อยไปหามาก คือ

1	2	3	4
ไม่ได้ยิน	ได้ยินบางส่วน	ได้ยินผิด	ได้ยิน
ไม่เข้าใจ	เข้าใจบางส่วน	เข้าใจผิด	เข้าใจ

ดูอา (Dua. 1990: 122) กล่าวถึงกระบวนการตีความ (decoding) สิ่งที่ได้รับรู้เกิดจากเสียง ซึ่งรวมถึงระบบเสียง ความเข้าใจแบ่งเป็นความเข้าใจระดับประโยคและความเข้าใจระดับข้อความ ส่วนความไม่เข้าใจเกิดจากการตีความที่ผิดพลาด บาชซาเนลล่าและดามิอาโน (Bazzanella & Damiano. 1999: 821) ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับความเข้าใจไม่ตรงกัน 4 ข้อ ได้แก่

1. ความเข้าใจไม่ตรงกันในเรื่ององค์ประกอบของโครงสร้างในการสื่อสาร เกิดจาก
  - 1.1 การถูกรบกวนในช่องทางการสื่อสาร
  - 1.2 ความคล้ายคลึงกันขององค์ประกอบในภาษา
  - 1.3 ปัญหาจากการใช้ภาษาต่างประเทศ
  - 1.4 ความกำกวมของโครงสร้าง
2. ความเข้าใจไม่ตรงกันที่สัมพันธ์กับผู้พูด เกิดจาก
  - 2.1 ปัจจัยพื้นฐานเกี่ยวข้องกับการพูดผิด การเข้าใจไม่ถูกต้อง หรือการใช้รูปภาษาที่กำกวม
  - 2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของข้อมูล ทั้งระดับวัจนปฏิบัติศาสตร์และวากยสัมพันธ์
3. ความเข้าใจไม่ตรงกันที่สัมพันธ์กับคู่สนทนา เกิดจาก
  - 3.1 ปัญหาเรื่องความรู้ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อที่ผิด การไม่มีความรู้ด้านการใช้คำศัพท์ หรือการขาดความรู้รอบตัวในสิ่งต่างๆ
  - 3.2 กระบวนการทางความคิดไม่ว่าจะเป็นการอนุมานผิด ปริมาณของการรับรู้ที่มีในแต่ละคน ซึ่งมีผลกระทบต่อการผลิตสารของคู่สนทนา
4. ความเข้าใจไม่ตรงกันในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เกิดจาก
  - 4.1 การไม่มีความรู้ร่วมกัน
  - 4.2 การจัดการหัวข้อในการสนทนาไม่ตรงกัน
  - 4.3 ปัญหาที่เน้นไม่ตรงกัน

นอกจากนี้ ภาษานี้ ภาษานี้ และตามิอาโน (Bazzanella & Damiano. 1999: 819) แบ่งความแตกต่างในความเข้าใจไม่ตรงกันโดยใช้หลักการทางภาษาศาสตร์ ดังต่อไปนี้

1. ระดับเสียง (phonetics)
2. ระดับวากยสัมพันธ์ (syntax)
3. ระดับคำ (lexicon)
4. ระดับอรรถศาสตร์ (semantics)
  - 4.1 เนื้อความหรือประพจน์ (propositional content)
  - 4.2 รูปอ้างอิง (reference expressions)
5. ระดับวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics)
  - 5.1 เจตนาและวัจนกรรมอ้อม (illocutionary force and indirect speech acts)
  - 5.2 การใช้ภาษาไม่ตรงรูป (non-literal uses) เช่น การอนุমান การใช้อุปลักษณ์ การประชดประชัน
  - 5.3 ความเกี่ยวข้องของเรื่อง (relevance)
  - 5.4 หัวข้อ (topic)
  - 5.5 แผนงาน (plans)

4. ผลการวิเคราะห์

ในงานวิจัยนี้วิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ โดยพิจารณาจากแบบสอบถามของคนทำงานและนักศึกษากลุ่มละ 50 คน รวมเป็น 100 คน อย่างไรก็ตาม จากการเก็บข้อมูลภาคสนามได้จำนวนนักศึกษา 48 คน และจำนวนคนทำงาน 52 คน ส่วนเพศและอายุมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	ความถี่	ร้อยละ
หญิง	68	68
ชาย	32	32

ตาราง 2 ช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

ช่วงอายุ	ความถี่	ร้อยละ
18-27 ปี	62	62
28-37 ปี	13	13
38-47 ปี	14	14
48 ปีขึ้นไป	11	11

จากตาราง 1 และตาราง 2 พบว่าเพศหญิง (ร้อยละ 68) มีปริมาณคนมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 32) ส่วนแต่ละช่วงอายุ 18-27 ปี คิดเป็นร้อยละ 62 ช่วงอายุ 28-37 ปี คิดเป็นร้อยละ 13 ช่วงอายุ 38-47 ปี คิดเป็นร้อยละ 14 ช่วงอายุ 48 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 11 จากการเก็บข้อมูลภาคสนามจำนวนคนในแต่ละช่วงอายุเป็นข้อจำกัดของงานวิจัยนี้ เนื่องจากมีจำนวนคนในแต่ละช่วงอายุที่แตกต่างกันมาก แต่อย่างไรก็ตาม จำนวนคนดังกล่าวยังอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถใช้สถิติในการวิเคราะห์ขั้นต่ำได้ คือ จำนวน 10 คน ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ผลการวิจัยต่อไปโดยไม่เก็บข้อมูลเพิ่มเติม

ผลการวิเคราะห์ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

ในหัวข้อนี้จะพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย (Mean) ของข้อคำถามที่ใช้ในแบบสอบถาม เพื่อตรวจสอบระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 3 ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

ความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์เกิดจาก	ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน										ค่าเฉลี่ย (M)
	มากที่สุด (4)		มาก (3)		ปานกลาง (2)		น้อย (1)		รวม		
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	
1. การใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน เช่น การสะกดคำไม่ถูกต้อง การใช้คำกำกวม	13	13	42	42	32	32	13	13	100	100	2.55
2. การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน	14	14	35	35	42	42	9	9	100	100	2.54
3. การใช้ข้อความเดียวกันแต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน	15	15	42	42	32	32	11	11	100	100	2.61
4. เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน	17	17	41	41	31	31	11	11	100	100	2.64
5. การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ	28	28	37	37	27	27	8	8	100	100	2.85
6. การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลาย	20	20	37	37	27	27	16	16	100	100	2.61

ความเข้าใจไม่ตรงกันใน การสื่อสารผ่าน แอปพลิเคชันไลน์ เกิดจาก	ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน										ค่าเฉลี่ย (M)	
	มากที่สุด (4)		มาก (3)		ปานกลาง (2)		น้อย (1)		รวม			
	ความ ถี่	ร้อยละ	ความ ถี่	ร้อยละ	ความ ถี่	ร้อยละ	ความ ถี่	ร้อยละ	ความ ถี่	ร้อยละ		
ครั้ง												
7. การส่งข้อความผิดกลุ่ม หรือผิดคน	22	22	2	23	38	38	17	17	100	100	2.50	
8. การตีความอีโมติคอนหรือ สติ๊กเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ ตรงกัน	12	12	27	27	32	32	29	29	100	100	2.22	
9. การตีความหมายในการ สื่อสารผิด	28	28	39	39	26	26	7	7	100	100	2.88	
10. ความรู้ในเรื่องที่สนทนา ไม่เท่ากัน	18	18	36	36	41	41	5	5	100	100	2.67	

ตาราง 3 แสดงให้เห็นว่ามีข้อคำถาม 6 ข้อ ที่มีร้อยละการตอบมากที่สุด โดยผู้ตอบแบบสอบถาม
ให้ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในระดับมาก ได้แก่

ข้อ 1 การใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน เช่น การสะกดคำไม่ถูกต้อง การใช้คำกำกวม

ข้อ 3 การใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน

ข้อ 4 เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน

ข้อ 5 การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ

ข้อ 6 การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง

ข้อ 9 การตีความหมายในการสื่อสารผิด

ส่วนอีก 4 ข้อ มีร้อยละการตอบมากที่สุดรองลงมา โดยผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการเกิด
ความเข้าใจไม่ตรงกันในระดับปานกลาง ได้แก่

ข้อ 2 การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน

ข้อ 7 การส่งข้อความผิดกลุ่มหรือผิดคน

ข้อ 8 การตีความอีโมติคอนหรือสติ๊กเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกัน

ข้อ 10 ความรู้ในเรื่องที่สนทนาไม่เท่ากัน

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาค่าเฉลี่ย (Mean: M) ในแต่ละข้อคำถามเพื่อประกอบการอธิบายหาว่าสาเหตุความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ คือ อะไร ผลการวิเคราะห์พบว่าข้อ 5 และข้อ 9 มีค่าเฉลี่ยสูงมากที่สุดในบรรดา 10 ข้อ

จากผลการวิเคราะห์พบว่าค่าเฉลี่ยในข้อ 5 และข้อ 9 มีค่าโดดเด่นและมากกว่าข้อคำถามอื่น คือ 2.85 และ 2.88 ตามลำดับ ผู้วิจัยจึงทำการตรวจสอบโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อยืนยันความแตกต่างของข้อคำถาม โดยจับคู่ข้อคำถามทั้ง 10 ข้อ และใช้สถิติ t-test ในการวิเคราะห์ ผลปรากฏว่าข้อ 5 และข้อ 9 มีความแตกต่างจากข้อคำถามอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตีความได้ว่าความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ส่วนใหญ่เกิดจากการอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ และการตีความหมายในการสื่อสารผิด ส่วนข้ออื่นถึงแม้ว่าจะมีการใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน การใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง การส่งข้อความผิดกลุ่มหรือผิดคน การตีความอ้อมค้อมหรือสติกเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกัน หรือความรู้ในเรื่องที่สนทนาไม่เท่ากัน ผู้สนทนาเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันน้อยกว่าการอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ และการตีความหมายในการสื่อสารผิด

หลังจากนั้น ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเพื่อตรวจสอบความแตกต่างของคะแนนการตอบคำถามเกี่ยวกับสาเหตุความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ จำแนกตามเพศ ช่วงอายุ และอาชีพ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์เพศกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

การเก็บข้อมูลภาคสนามเก็บข้อมูลจากเพศหญิงได้จำนวน 68 คน (ร้อยละ 68) และเพศชายจำนวน 32 คน (ร้อยละ 32) ผลการวิเคราะห์โดยใช้สถิติ t-test พบว่า

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์เพศกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

ลำดับ	เพศ	N	Mean	SD	t	p
ข้อ 1	หญิง	68	2.54	0.84	0.10	.923
	ชาย	32	2.56	0.98		
ข้อ 2	หญิง	68	2.56	0.84	0.32	.747
	ชาย	32	2.50	0.88		
ข้อ 3	หญิง	68	2.50	0.80	1.86	.670
	ชาย	32	2.84	0.99		
ข้อ 4	หญิง	68	2.54	0.87	1.58	.118
	ชาย	32	2.84	0.92		
ข้อ 5	หญิง	68	2.71	0.90	2.32	.022

ลำดับ	เพศ	N	Mean	SD	t	p
	ชาย	32	3.16	0.92		
ข้อ 6	หญิง	68	2.50	0.94	1.64	.103
	ชาย	32	2.84	1.05		
ข้อ 7	หญิง	68	2.47	0.97	0.42	.676
	ชาย	32	2.56	1.13		
ข้อ 8	หญิง	68	2.12	.95	1.50	.137
	ชาย	32	2.44	1.08		
ข้อ 9	หญิง	68	2.78	0.96	1.64	.104
	ชาย	32	3.09	0.73		
ข้อ 10	หญิง	68	2.63	0.91	0.66	.511
	ชาย	32	2.75	0.62		

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์เพศกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ พบว่ามีเพียงข้อ 5 การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ เพียงข้อเดียวที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ($t = 2.32, p = .022$) หมายความว่าเพศชายและเพศหญิงมีความเห็นต่างกันในเรื่องข้อ 5 กล่าวคือ เพศชายเห็นว่าการอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์มากกว่าเพศหญิง เนื่องจากค่าเฉลี่ยของเพศชายเท่ากับ 3.16 มากกว่าเพศหญิงที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนข้อคำถามอื่นเพศชายและเพศหญิงมีความเข้าใจไม่ตรงกันไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ช่วงอายุกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

ในการเก็บข้อมูลภาคสนามสามารถเก็บข้อมูลแต่ละช่วงอายุได้ ดังนี้ ช่วงอายุ 18-27 ปี มีจำนวน 62 คน (ร้อยละ 62) ช่วงอายุ 28-37 ปี มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 13) ช่วงอายุ 38-47 ปี มีจำนวน 14 คน (ร้อยละ 14) ช่วงอายุ 48 ปีขึ้นไป มีจำนวน 11 คน (ร้อยละ 11) จากการใช้สถิติ One way ANOVA ในการวิเคราะห์พบว่า

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ช่วงอายุกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	p
ข้อ 1	ระหว่างกลุ่ม	3.23	3	1.08	1.41	.246
	ภายในกลุ่ม	73.52	96	0.77		
	รวม	76.75	99			

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	p
ข้อ 2	ระหว่างกลุ่ม	0.23	3	0.08	0.11	.957
	ภายในกลุ่ม	70.61	96	0.74		
	รวม	70.84	99			
ข้อ 3	ระหว่างกลุ่ม	1.04	3	0.35	0.45	.721
	ภายในกลุ่ม	74.75	96	0.78		
	รวม	75.79	99			
ข้อ 4	ระหว่างกลุ่ม	0.57	3	0.19	0.23	.875
	ภายในกลุ่ม	78.47	96	0.82		
	รวม	79.04	99			
ข้อ 5	ระหว่างกลุ่ม	0.57	3	0.19	0.22	.885
	ภายในกลุ่ม	84.18	96	0.88		
	รวม	84.75	99			
ข้อ 6	ระหว่างกลุ่ม	0.03	3	0.01	0.01	.998
	ภายในกลุ่ม	95.76	96	1.00		
	รวม	95.79	99			
ข้อ 7	ระหว่างกลุ่ม	0.29	3	.10	0.09	.965
	ภายในกลุ่ม	102.71	96	1.07		
	รวม	103.00	99			
ข้อ 8	ระหว่างกลุ่ม	3.16	3	1.05	1.05	.373
	ภายในกลุ่ม	96.00	96	1.00		
	รวม	99.16	99			
ข้อ 9	ระหว่างกลุ่ม	0.90	3	0.30	0.36	.780
	ภายในกลุ่ม	79.66	96	.83		
	รวม	80.56	99			
ข้อ 10	ระหว่างกลุ่ม	1.16	3	0.39	0.55	.647
	ภายในกลุ่ม	66.95	96	0.70		
	รวม	68.11	99			

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ช่วงอายุกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์พบว่าไม่มีช่วงอายุใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เลย หมายความว่าคนที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์อาชีวะกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

ในการเก็บข้อมูลภาคสนามสามารถเก็บข้อมูลอาชีวะ ซึ่งแบ่งเป็นนักศึกษา กับคนทำงาน โดยมีจำนวนนักศึกษา 48 คน (ร้อยละ 48) และจำนวนคนทำงาน 52 คน (ร้อยละ 52) จากการใช้สถิติ t-test ในการวิเคราะห์พบว่า

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์อาชีวะกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

ลำดับ	อาชีพ	N	Mean	SD	t	p
ข้อ 1	นักศึกษา	48	2.44	0.94	1.23	.221
	คนทำงาน	52	2.65	0.81		
ข้อ 2	นักศึกษา	48	2.58	0.92	0.49	.625
	คนทำงาน	52	2.50	0.78		
ข้อ 3	นักศึกษา	48	2.69	0.85	0.85	.398
	คนทำงาน	52	2.54	0.90		
ข้อ 4	นักศึกษา	48	2.77	0.86	1.41	.161
	คนทำงาน	52	2.52	0.92		
ข้อ 5	นักศึกษา	48	3.00	0.85	1.57	.120
	คนทำงาน	52	2.71	0.98		
ข้อ 6	นักศึกษา	48	2.69	1.03	0.76	.452
	คนทำงาน	52	2.54	0.94		
ข้อ 7	นักศึกษา	48	2.50	1.09	0.00	1.000
	คนทำงาน	52	2.50	0.96		
ข้อ 8	นักศึกษา	48	2.23	1.02	0.09	.930
	คนทำงาน	52	2.21	1.00		
ข้อ 9	นักศึกษา	48	3.04	0.87	1.74	.085
	คนทำงาน	52	2.73	0.91		
ข้อ 10	นักศึกษา	48	2.69	0.80	0.20	.841
	คนทำงาน	52	2.65	0.86		

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์อาชีวะกับความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่าน

แอปพลิเคชันไลน์พบว่าไม่มีอาชีพใดมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เลย ดีความได้ว่าอาชีพไม่มีผลต่อความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ กล่าวคือ นักศึกษาและคนทำงานไม่มีความแตกต่างในความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์หาสาเหตุการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ ในงานวิจัยนี้พิจารณาจากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย การใช้สถิติ t-test และสถิติ One Way ANOVA ในแต่ละข้อคำถาม เพศ อายุ และอาชีพ ซึ่งสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ได้ว่าสาเหตุที่มีระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในระดับมาก ได้แก่

ข้อ 1 การใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน เช่น การสะกดคำไม่ถูกต้อง การใช้คำกำกวม ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในระดับเสียงและคำ

ส่วนข้อ 3-6 และข้อ 9 ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในระดับอรรถศาสตร์ วัจนปฏิบัติศาสตร์ และข้อความต่อเนื่อง นั่นคือ

ข้อ 3 การใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน

ข้อ 4 เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน

ข้อ 5 การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ

ข้อ 6 การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง

ข้อ 9 การตีความหมายในการสื่อสารผิด

อย่างไรก็ดี คำถามข้อ 5 การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ และข้อ 9 การตีความหมายในการสื่อสารผิดเป็นเหตุผลสำคัญมากที่สุดในความเข้าใจไม่ตรงกันของผู้สนทนา ซึ่งตามแนวคิดของบาซซานเนลล่าและดามิอาโน (Bazzanella & Damiano, 1999: 819) ตรงกับความรู้ทางภาษาศาสตร์ในระดับวัจนปฏิบัติศาสตร์และข้อความต่อเนื่อง ดีความได้ว่าในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์การเข้าใจในองค์รวมของความหมายและการเข้าใจความหมายที่ผู้สนทนาสื่อเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าการสะกดคำไม่ถูกต้อง เช่น “แล้ว” เป็น “แบ้ว” เนื่องจากเป็นพิมพ์ตัวอักษรอยู่ใกล้กัน จึงกดอักษรสลับกัน หรือเพื่อแสดงความสนิทสนมกับผู้สนทนา ผู้สนทนายังเข้าใจว่าสิ่งที่ผู้สนทนาพูดได้กระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น “กินข้าวแบ้ว” ก็ยังสามารถเข้าใจได้ หรือการใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง ถึงแม้ว่าข้อเหล่านี้ในการทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันเหมือนกัน แต่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าไม่ร้ายแรงหรือสำคัญเท่ากับการอ่านไม่ได้ใจความทั้งหมดและการตีความหมายในการสื่อสารผิด เพราะทำให้เกิดการสื่อสารที่ไม่ถูกต้องมากกว่า

ส่วนข้อ 2 การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน ข้อ 7 การส่งข้อความผิดกลุ่มหรือผิดคน ข้อ 8 การตีความอีโมติคอนหรือสติ๊กเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกัน และข้อ 10 ความรู้ในเรื่องที่สนทนาไม่เท่ากัน ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ซึ่งเป็นการสื่อสารที่รวดเร็วคล้ายกับการสนทนาที่เห็นหน้าสามารถเกิดการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้องได้ แต่ไม่ถึงกับทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในระดับมาก เช่นเดียวกับการส่งสติ๊กเกอร์หรืออีโมติคอน ถึงแม้ว่าจะสร้างขึ้นเพื่อทดแทนการขาดการมองเห็นซึ่งกันและกันของผู้สนทนา (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2558: 128) แต่อย่างไรก็ตาม ข้อความยังเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการสื่อสาร และจากผลการวิเคราะห์พบว่าการเข้าใจความโดยรวมเป็นสิ่งที่ผู้สนทนาใช้ในการทำความเข้าใจมากที่สุด

นอกจากนี้ จากผลการวิเคราะห์เพศพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความเห็นต่างกันในเรื่อง 5 แสดงว่าในการสนทนาเพศชายมีความเห็นว่าการอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความเป็นเรื่องที่สำคัญมากต่อการเข้าใจของผู้สนทนาเป็นอย่างมาก เพศหญิงถึงแม้ว่าเข้าใจเช่นนั้นเหมือนกันแต่ผลการวิเคราะห์ที่ได้น้อยกว่าเพศชาย ส่วนข้อคำถามอื่นทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความเข้าใจไม่ตรงกันไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ช่วงอายุและอาชีพพบว่าช่วงอายุและอาชีพไม่มีผลต่อความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ เหตุผลส่วนหนึ่งอาจมาจากจำนวนคนในแต่ละช่วงอายุไม่เท่ากัน ช่วงอายุ 18-27 ปี เก็บข้อมูลได้มากที่สุด ส่วนอีก 3 ช่วงอายุ เก็บข้อมูลได้น้อย จึงเป็นข้อเสนอนี้ในงานวิจัยครั้งหน้าควรเก็บจำนวนคนให้แต่ละช่วงอายุในปริมาณที่เท่ากัน และอาชีพ เนื่องจากผู้วิจัยแยกเพียงนักศึกษา กับคนทำงานจึงทำให้การวิเคราะห์ผลไม่สามารถลงรายละเอียดความแตกต่างได้อย่างชัดเจน ในการวิจัยครั้งถัดไปอาจจัดอาชีพเป็นกลุ่มให้ชัดเจน เช่น กลุ่มอาชีพด้านการบริการ กลุ่มอาชีพด้านวิชาการ กลุ่มอาชีพผู้ใช้แรงงาน เป็นต้น

นอกจากการตอบแบบสอบถามแล้ว มีผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามช่วงอายุ 18-27 ปี ให้ข้อเสนอแนะว่าความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์เกิดจากการขาดน้ำเสียง สีหน้า เช่น การพิมพ์ข้อความขาดหางเสียงหรือน้ำเสียงของผู้พูดทำให้บางครั้งคิดว่าผู้พูดพูดห้วนหรือผู้พูดอาจอารมณ์ไม่ดี และการพูดแทรกการสนทนาของคนอื่นหรือมีผู้สนทนาหลายคนในเวลาเดียวกันทำให้ไม่เข้าใจว่าข้อความที่ส่งสื่อสารให้ใครหรือตอบคำถามอะไร ของใคร ซึ่งสอดคล้องกับที่แฮริง (Herring. 1999: Online) พบว่าการขาดการมองเห็นและได้ยินเสียงของผู้ร่วมสนทนาและการถูกแทรกระหว่างคู่ถ้อยคำเป็นปัญหาในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เนื่องจากทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามช่วงอายุ 18-27 ปี ยังเสนอข้อเสนอนี้คือ การอ่านแล้วไม่ตอบทั้งในไลน์ส่วนตัวและไลน์กลุ่มทำให้ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายเข้าใจสารที่ส่งหรือไม่ สาเหตุเกิดจากการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์เอื้ออำนวยให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายรับรู้ว่ามีอีกฝ่ายได้อ่านข้อความแล้ว โดยปรากฏคำว่า “Read” ด้านหน้าของข้อความจึงเป็นอีกสาเหตุของความเข้าใจไม่ตรงกันหรือเข้าใจผิดได้เช่นเดียวกัน

ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามช่วงอายุ 38-47 ปี และ 48 ปีขึ้นไป มีข้อเสนอแนะว่าความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารเกิดจากอายุของผู้สนทนาต่างกันและการใช้ภาษาของคนรุ่นใหม่ที่มีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มหรือการใช้คำสแลงทำให้ผู้สนทนาที่มีอายุแตกต่างกันไม่เข้าใจความหมายที่อีกฝ่ายต้องการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับที่ศิริพร ปัญญาเมธิกุลและตียนุช ฐ์แสง (2560: 13) พบว่าคำไม่ตรงตามมาตรฐาน เช่น เป็นคำว่า “ซิมิ” (ไซ้ใหม่) “เฟิ้ล” (เพื่อน) พบการใช้มากในช่วงอายุ 16-25 ปี จึงน่าจะมีส่วนในการเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างกลุ่มช่วงอายุที่มากกว่าได้ แต่เนื่องจากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่มมีปริมาณน้อย ผู้วิจัยจึงไม่สามารถสรุปในรายละเอียดได้อย่างชัดเจน

บรรณานุกรม

- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล และตียนุช ฐ์แสง. (2560, มกราคม-มิถุนายน). การใช้คำไทยไม่ตรงตามมาตรฐานในการสื่อสารออนไลน์. *วารสารวจนะ*, 5(1) ค้นจาก http://www.vacanajournal.mfu.ac.th/?page_id=45
- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. (2558). *ภาษาและอินเทอร์เน็ต*. กรุงเทพมหานคร: ฟรินท์ คอร์เนอร์.
- Bazzanella, C. & Damiano, R. (1999). The interactional handling of misunderstanding in everyday conversation. *Journal of Pragmatics*, 31(6), 817-836.
- Dua, H. (1990). The phenomenology of miscommunications. In S.H. Riggins (ed.), *Beyond Goffman*. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Herring, S. (1999). Interaction coherence in CMC. *Journal of Computer-Mediated Communication*, 4(1). Retrieved from <https://doi.org/10.1111/j.1083-6101.1999.tb00106.x>
- Tzanne, A. (2000). *Talking at Cross-purposes*. Amsterdam: John Benjamins.
- Weigand, E. (1999). Misunderstanding: The standard case. *Journal of Pragmatics*, 31(6), 763-785.

ภาคผนวก

แบบสอบถามความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สาเหตุความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ โดยในแบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- เพศ หญิง ชาย
 อายุ 18-27 ปี 28-37 ปี 38-47 ปี 48 ปี ขึ้นไป
 อาชีพ นักศึกษา พนักงาน / ข้าราชการ

ส่วนที่ 2 ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ ขอให้ท่านเลือกความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด

ข้อ	ความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์ เกิดจาก	ระดับการเกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน			
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย
1	การใช้คำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน เช่น การสะกดคำไม่ถูกต้อง การใช้คำกำกวม				
2	การใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้องหรือสับสน				
3	การใช้ข้อความเดียวกัน แต่สื่อความหมายไม่เหมือนกันหรือไม่ตรงกัน				
4	เรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกัน				
5	การอ่านข้อความไม่ครบถ้วน อ่านข้ามข้อความ				
6	การส่งข้อความสั้นๆ ตัดข้อความเป็นส่วนๆ ไม่จบความ และส่งติดกันหลายครั้ง				
7	การส่งข้อความผิดกลุ่มหรือผิดคน				
8	การตีความอีโมติคอนหรือสติ๊กเกอร์ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกัน				
9	การตีความหมายในการสื่อสารผิด				
10	ความรู้ในเรื่องที่สนทนาไม่เท่ากัน				

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันไลน์

.....

.....

.....

.....